УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2013
ЛИПЕНЬ
-СЕРПЕНЬ
№7-8 (246-247)

СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ В ЗАПОРІЖЖІ

ВІДПУСТОВІ СВЯТКУВАННЯ ПРАЗНИКА ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО У ЖОВКВІ

Четвер, 11 липня
19.00 – Свята Літургія.
Початок реколекцій. Духовна наука
20.00 – Молебень до Серця Христового.
Суплікація

Субота, 13 липня
7.30 – Свята Літургія. Духовна наука
12.00-15.00 – реєстрація груп Апостольства Молитви
(подвір'я перед входом до монастирської церкви)
16.00 – Конференція для членів Апостольства Молитви
(Жовківський Дім Просвіти)
19.00 – Свята Літургія. Духовна наука.
21.00 –Велика Вечірня з Литією.
22.30 – Акафіст до Найсолодшого Серця Ісуса.

П'ятниця, 12 липня
7.30 – Свята Літургія. Духовна наука
10.00 – Свята Літургія. Духовна наука.
19.00– Свята Літургія. Духовна наука
20.00 – Молебень до Серця Христового.
Суплікація

Неділя, 14 липня
00.00 – Свята Літургія.
Молебень до Серця Христового.
Суплікація і Всенічне молитовне чування
6.00 – Молебень до Пресвятої Богородиці.
Суплікація. Освячення води.
9.00 – Святкова Утреня
11.00 – Урочиста Свята Літургія *(на Вічевій площі)*.
Віднова Посвяти Пресвятому Серцю Христовому.
Суплікація.

13-14 липня 2013 р у рамках святкування
храмового празника Серця Христового
при василіянському монастирі м. Жовкви відбудеться
Всеукраїнський з'їзд Товариства Апостольства Молитви.
Щиро запрошуємо всі осередки Товариства Апостольства Молитви

Церква Пресвятого Серця Христового при монастирі Отців Василіян у Жовкві
вул. Василіянська, 4 м. Жовква
зі Львові їхати маршрутним таксі № 151

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

ХЛІБ ВІД БОГА

Під час стомлюючої подорожі в пустелі Ізраїльський народ зголоднів. Через брак довір'я до Господа Бога та свою нетерпеливість люди почали нарікати. Однак Господь не забув про своїх дітей: послав їм манну-хліб з неба. Люди їли й наситилися, а потім знову наступав голод, і людина тратила сили як тілесні, так духовні.

У щоденній молитві «Отче наш» ми просимо в Бога щоденного хліба, знаючи про його насущну потребу для життя. Хто пережив голод, знає, що це дуже небезпечно і страшно. Людина ні про що інше не може думати, крім одного: як знайти та прийняти поживу. Не раз бачимо людей, які мали такий досвід в минулому, як вони надмір ощадні щодо харчування, заготовляють запаси продуктів на «чорний день». Чому? Вони бояться того, що вони пережили в минулому, вони не хочуть більше голодувати.

Людське тіло потребує поживи. І цю поживу посилає нам Господь. Сіяч сіє, а Бог вирощує. Проте наш Творець, Який дав життя як нашому тілу, так і душі, дбає не лише про поживу для тіла, але й для душі. «Я – Хліб життя. Коли хтось цей Хліб їстиме, житиме повіки». По суті, життя людини – це життя її душі. Коли тіло живе, душа перебуває в ньому, але коли воно помирає, душа й надалі залишається живою, повертається до дому Отця. Саме тому Христос навчає своїх учнів дбати про небесну поживу, якою є сам Божий Син: «Тіло моє – їжа правдива, Кров моя – правдивий напій». «Не одним хлібом житиме людина».

Спаситель після вознесіння на небо залишився з нами «по всі дні аж до кінця віку» в Пресвятій Тайні Євхаристії – Тайні безконечної Божої любові й жертви. Залишився, щоб бути з нами, щоб бути у нас. Кожного разу Він запрошує нас до себе: «Прийдіть до мене всі...» Христос навчає нас, як самарянку, щоб ми не клопоталися надміру про земний хліб і земну воду, які люди споживають і не насичуються. Часто буває, що тіло сите, а душа знесилена голодом. Спаситель щоразу кличе нас до себе, бо лише в Ньому одному можемо знайти правдиву їжу та правдивий напій для життя вічного: Його пресвяте Тіло і найсвятішу Кров.

Переживаючи в липні празник Пресвятої Євхаристії, на честь якої посвячуємо цей номер «Місіонаря», відкиньмо байдужість і твердосердя, натомість наповнімося любов'ю до Ісуса, утаєного в цих Найсвятіших Тайнах. Приходьмо до Нього в чистоті серця і душі. Споживаймо Його та збагнімо, який добрий Господь.

ЗМІСТ

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ	6
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ	7
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ	9
ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ - ВЕРЕСЕНЬ	11
ВІРА – СПОСІБ ВІДНОСИН БОГА І НАРОДУ	12
ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН, НЕХАЙ ПОМ'ЯНЕ ГОСПОДЬ БОГ	15
ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ	17
ЧУДЕСНА СИЛА БОЖОЇ МАТЕРІ	19
ПЕТРО І ПАВЛО – АПОСТОЛИ, КОТРІ ЗМІНИЛИ СЕБЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ	22
ПРЕСВЯТА ЄВХАРИСТІЯ	23
ПОРАДИ ФАРИСЕЯ ДО «ДОБРОЇ СПОВІДІ»	26
НЕ КАЖИ: ОТЧЕ…	27
НОВИНИ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ	28
УКРАЇНЦІ НАЙБІЛЬШЕ ДОВІРЯЮТЬ ЦЕРКВІ	30
СВЯТКУВАННЯ 1025-РІЧЧЯ ХРЕЩЕННЯ	30
ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ У ЗОЛОЧІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ	31
ВАСИЛІЯНСЬКА ВИСТАВКА У ЛЬВОВІ	32
СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ В ЗАПОРІЖЖІ	33
СЛУЖІННЯ СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК У ЗАПОРІЖЖІ	34
ЧЕРЕЗ МОЛИТВУ ДО ВІДРОДЖЕННЯ	36
ЩО НЕ ГОВОРІТЬ, КОЛИСЬ БУЛО КРАЩЕ	41
РЯДКИ ПОЕЗІЇ	46
ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС	48
КРОСВОРД	50

МІСІОНАР

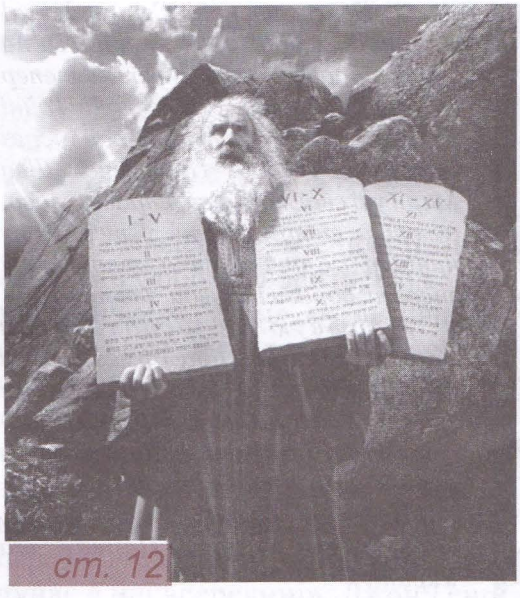
ст. 12

ст. 36

ст. 19

ст. 32

Головний редактор:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Заступник головного редактора:
о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
о. Миколай Микосовський, ЧСВВ
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Літературний редактор і коректура:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Дизайн і комп'ютерна верстка:
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
"Місіонар", вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net www.misionar.info

Підписано до друку 25.06.2013 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

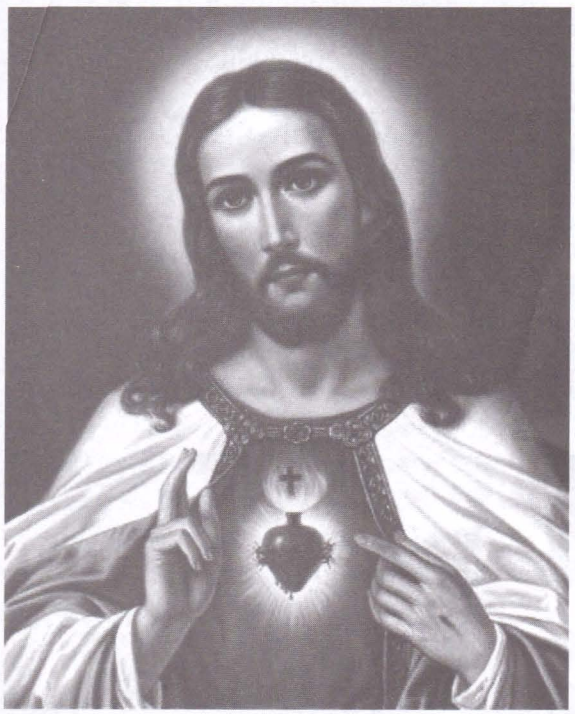

О Найсвятіше Серце Ісуса, помилуй нас!

О Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, покровителю і заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

Загальний: Щоб Всесвітній день молоді, який відбувається у Бразилії, заохотив усіх молодих християн ставати учнями й місіонерами Євангелія.

Місійний: Щоб на цілому азіатському континенті відчинялися двері перед посланцями Євангелія.

Місцевий: Щоб українські меценати щедро підтримували Церкву та потребуючих, не очікуючи подяки чи відплати.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

Загальний: Щоб батьки й вихователі допомагали новому поколінню зростати у чистоті сумління та в доброчесному житті.

Місійний: Щоб Церкви африканського континенту, вірні вченню Євангелія, сприяли встановленню миру і справедливості.

Місцевий: Щоб чоловіки і жінки в українських сім'ях беззастережно любили дітей і не боялися народжувати.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ:

Щоб батьки й вихователі допомагали новому поколінню зростати в чистоті сумління та в доброчесному житті.

Чим є людське сумління? II Ватиканський Собор говорить, що воно є внутрішнім «правом», яке людина «на себе не накладає, але якому має бути послушною. Є голосом, який кличе людину там, де потрібно любити й чинити добро, уникати зла. Сумління звучить у серці як наказ, є найпотаємнішим місцем і святинею людини, де вона перебуває наодинці з Богом, чий голос лунає в неї всередині». Джон Генрі Ньюман пише: «Сумління є правом нашого духа, але перевищує його; настановляє нас, дозволяє пізнати відповідальність і обов'язок, страх і надію…»

Страшно жити з людиною без совісті, але потрібно... Перефразуючи слова Ф. Достоєвського: «Якщо Бога нема, то тоді все дозволено», можна сказати: «Якщо нема сумління, то людині все можна». Але сумління є. Декому вдається приглушити його голос, але знищити сумління неможливо. Від справедливості сумління залежить успіх і щастя людини. Від сумління залежить також і добро родини, суспільства, держави й людства.

Дві ідеології: нацизм і комунізм, які найбільше врізалися в пам'ять людям, показали, що може вчинити людина, вихована без сумління. Люди тих ідеологій ставали понад людським сумлінням. За вірність своєму сумлінню у ті часи треба було платити найбільшу ціну – ціну свого життя. Для нас, сучасних християн, покладено важливе завдання: вилікувати рани минулого і не допустити, щоб молоде покоління «захворіло» на немочі, які пропагує модерний світ, вважаючи їх нормою. Цвіт нації залежатиме від цього «внутрішнього права», яке є непорушне й незалежне від людської думки, й дане людині для того, щоб вона не забувала ніколи бути людиною.

МІСІЙНИЙ:

Щоб Церкви африканського континенту, вірні вченню Євангелія, сприяли встановленню миру і справедливості.

Африка – головний біль світу під будь-яким оглядом. Там фіксується третина всіх зареєстрованих збройних конфліктів на планеті. Протягом 90-х років (й донині) Африка «давала» у статистику в середньому 6-7 «гарячих

точок». На цьому чорному континенті перше місце посідає боротьба за владу в конкретних регіонах. Хитра стратегія Євросоюзу регулює обсяги допомоги африканським реципієнтам залежно від їхніх намагань врегульовувати конфлікти й відновлювати мир, а також відповідно до урядової політики запобігання розповсюдженню тероризму. Який внесок Церкви? В одних країнах, наприклад Беніні, Конго-Кіншасі, Того, Габоні політичні партії звертаються до Церкви за підтримкою й вони запросили єпископа очолити «Національну конференцію», що підготувала нову конституцію. У інших (Мазамбік, Мадагаскар, Ангола, Ліберія) єпископи організували мирні переговори. У третіх країнах опозиція Церкви недемократичним режимам прискорила їх падіння: Але до миру ще далеко… Мир у Африці залежить від виховання в Євангелії, у християнському житті. Тільки пережите Євангеліє спонукає християнина корегувати негативні тенденції первородного гріха, присутнього в усіх, тобто істотно перейти від індивідуалізму до єднання життя, від егоїзму до любові ближнього, від насильства до ненасильства. Християнство розвиває любов до ближнього, до суспільного блага, прощення, а не до помсти, несе культуру, що базується на повазі до кожної людини, на її рівності і любові – і каже, що всі люди землі мають право дихати на повні груди.

МІСЦЕВИЙ: Щоб чоловіки і жінки в українських сім'ях беззастережно любили дітей і не боялися народжувати.

«І побачив Бог усе, що створив: і воно було дуже добре» (Бут. 1, 31). Чоловік відчуває природний потяг до жінки, а жінка – до чоловіка. Якби не було цього потягу, то ніхто ніколи не зважився б створити сім'ю. Люди думали б про ті труднощі, які згодом очікують їх у сім'ї й пов'язані з вихованням дітей та іншими сімейними справами, а тому не наважувалися б одружитися. Бог любить всіх своїх дітей, і особливо любить тих, хто не боїться мати багато дітей, хто не живе тільки для себе. У великій сім'ї, як правило, діти отримують багато сприятливих можливостей для нормального розвитку – за умови, що батьки виховують їх правильно. Одна дитина в багатодітній сім'ї допомагає іншій. Старша дочка допомагає матері, середній син доглядає молодших і так далі. Тобто такі діти віддають себе одне одному й живуть в атмосфері жертовності й любові. Ці любов і повага утверджуються в багатодітній сім'ї природно. Навіть старші люди радять юнакам одружуватися на дівчатах з багатодітних сімей, тому що діти, які зростають в убогості, жертовні, завжди думають, як допомогти батькам. Держава зі свого боку має створити всі належні умови, щоб любов між закоханими людьми мала продовження в дітях, які у свій час стануть майбутнім багатством держави.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ:

Щоб люди нашого часу, часто занурені в галас світу, наново відкрили для себе цінність тиші та вміли слухати голос Бога і ближніх.

Щоб почути Божий голос, ми маємо знати Його. Ісус сказав: *«Мого голосу слухають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідом вони йдуть»* (Ів 10, 27). Саме за такою аналогією можна зрозуміти християнське життя. Якщо хочемо чути й пізнавати голос Божий, маємо щодня проводити з Ним час. Якщо ж приходити до Бога тільки як у театр – нічого не вийде. Все життя наше має бути довгою молитвою, тихим її осмисленням подалі від світського галасу. Чим більше часу ми проводимо наодинці з Богом і Його Словом, тим легше буде впізнати Його голос. Банківські працівники з легкістю визначають фальшиві банкноти, надзвичайно ретельно вивчаючи справжні гроші. Ми маємо бути так само близько знайомі з Богом з Його Словом, щоб, коли Бог промовить до нас чи поведе нас, щоб ми почули та зрозуміли, що це Він, або що це Він так діє через мого брата чи сестру. Бог говорить до нас так, щоб ми могли зрозуміти правду життя, якої, за переконанням маловірних людей, немає на світі, й щоб саме ця правда визволила нас, дала нам надію на спасіння і стимул бути.

МІСІЙНИЙ:

Щоб християни, які зазнають переслідувань у багатьох частинах світу, завдяки своєму свідченню були пророками Христової любові.

Хвиля ненависті, переслідування християн і Католицької Церкви, яка не вщухає в Африці, Азії й Індії, поволі перекочується й до Європи. У різних країнах є випадки вандалізму проти церков, відповідальність за які несуть ультра-фундаменталістські ісламські угруповання. Є також фізичні напади на християн, які виступають проти абортів або одностатевих союзів. Є антихристиянські атаки на церкви, каплиці, а іноді на священиків.

Ці акти свідчать про справжню кампанію ненависті проти Церкви, яка стає

все більш інтенсивною, особливо тоді, коли справа стосується різних спірних питань у царині моралі. Представники релігій часто збираються й обговорюють трагічні та болісні питання дискримінації християнства, зазначаючи, що не можна залишатися байдужими до страждань наших братів по вірі у Всевишнього. Сучасне людство, навіть невіруюче, не має права потурати спробам руйнування християнської спадщини Європи, Близького Сходу, Азії та Африки. Потрібно мати на увазі, що християнство є не лише давньою релігією людства, але й системотворним чинником глобального культурного та соціального розвитку майбутнього. Без християнства і любові, яку воно породжує, цивілізації у її доброму значенні може і не стати.

МІСЦЕВИЙ: **Щоб молоді хлопці й дівчата в Україні сміливо обирали шлях наслідування Христа у монашому стані.**

«Покликані не тому, що святі, а святі, тому що покликані» (св. Августин). З цього розуміємо, що всі люди в Церкві покликані до святості. Але не всі люди мусять іти до монастиря, щоб стати святими. Монастир – це, простою мовою, школа з поглибленим вивченням (як наприклад, англійської мови). Тобто саме в монастирі є всі ті середники і можливості, які можуть освятити, і є всі ті «можливості», яких немає у світі, які можуть, – борони Боже – навпаки. Кожна людина – коваль свого щастя, або якого звіра годуємо в собі – такий і переможе. Богопосвячене життя – це не випадок, це поклик Бога, скерований до людини. Бог спочатку подарував людині життя і все, що є у світі, забезпечив усім – цим самим покликав до життя в повноті, а потім сказав: *«Як хочеш, іди за Мною!»* Але спочатку зроби те і те – *«залиши мертвим ховати мертвих»*. Якщо ти вирішив іти за Христом, Спаситель дає зрозуміти, що ти маєш залишити всілякі сподівання на те, що б мати щось із цього для себе, інакше, життя стане сумним хованням мертвих. Ідучи за Ісусом, серцем ще можна перебувати іноді в родинному домі, хочеться бути з Ісусом, але не хочеться втратити тих емоційних зв'язків з близькими людьми. Ісус, відповідаючи: *«Ніхто, що поклав руку на плуг і озирається назад, не здатний до Царства Божого»*, дає зрозуміти, що людині важко зробити добре справу, якщо буде завжди озиратися на те, що було. Коли орач йде за плугом і при цьому буде постійно озиратися назад, він не зможе зробити борону рівною, не зможе добре виконати своє завдання. Подібно і ми, які йдемо за Ісусом: якщо почнемо оглядатися на те, що довелося покинути, наша вірність Богові буде сумнівною.

покровитель на серпень:

святий мученик Євсигній

покровитель на вересень:

святий мученик Євдоксій

Покровитель на серпень – мученик Євсигній

Мученик Євсигній жив у Антіохії в III ст. Протягом шістдесяти років він служив у військах римських імператорів. На початку царювання святого Костянтина Великого він був свідком явлення на небі знамення Хреста, що віщував Рівноапостольному царю перемогу. У старості святий Євсигній залишив військову службу і пішов на свою батьківщину. Там він проводив час у молитвах, пості та відвідинах храмів Божих. Так він дожив до царювання Юліана Відступника (361-363), який прагнув відновити язичництво. Через донос одного з антіохійських громадян святий Євсигній як християнин постав перед судом імператора Юліана в 362 р. Він безбоязно викрив імператора у відступі від Христа, поставив йому в приклад його небожа святого Костянтина Великого і докладно розповів, як він був очевидцем явлення на небі знамення Хреста. Юліан не пощадив глибокої старості святого Євсигнія, якому було тоді 110 років, і наказав відсікти йому голову

Покровитель на вересень – мученик Євдоксій

Вірменський лицар Євдоксій і його жінка Василісса були побожними християнами і в такому дусі виховували своїх дітей. Коли з наказу цісаря Діоклетіяна розгорілося переслідування християн, Євдоксій з усією родиною заховався в безпечнішому місці, щоб не бути на очах царських урядників, які ув'язнювали християн і передавали на суд.

По якомусь часі донесли погани царському старості в місті Мелітині, що лицар Євдоксій є християнином, а той казав воякам шукати Євдоксія й ув'язнити. Староста сказав Євдоксію, щоб приніс разом з ним жертву державним богам. Євдоксій відповів, що він поклоняється тільки одному правдивому християнському Богові, тому не може виконати цей наказ. За його прикладом зробили те саме 1104 вояки, які заявили, що вони теж християни. Збентежений староста не знав, що робити, тому послав посланця до цісаря та просив його вирішити цю неприємну справу, а Євдоксія наказав бити сировими ременями, а опісля кинути у в'язницю. За кілька днів, після третьої невдячної спроби привести Євдоксія до відступництва від віри, знову казав його мучити, а опісля зарубати мечем.

На місці страти він почав сердечно молитися. Згодом, побачив свого приятеля Зенона, який гірко плакав, потішив його, кажучи: «Не плач, Бог не розділить нас, але наче в однім човні перевеземося до життя». Почувши ці слова, Зенон став такий відважний, що зараз явно визнав свою віру в Христа, за що староста казав на місці відрубати йому голову.

ВІРА – СПОСІБ ВІДНОСИН БОГА ДО НАРОДУ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Потомки Авраама – носії віри

У Рік віри, роздумуючи про цю богословську чесноту, ми подорожували разом із Авраамом. Через його життя і приклад відкрили чи пригадали для себе багато ознак святої віри, про які часто у щоденних заняттях і турботах забуваємо, або не надаємо достатньої ваги. Насамперед, коли говоримо про віру, пам'ятаємо, що вона – не просто наші думки про Бога чи божественне, вічне; віра – це спосіб нашого спілкування з Богом, коли ми слухаємо Його голос і відповідаємо на Його заклик. У цій відповіді Бог цілковито шанує нашу свободу, яку у своєму милосерді дарував, коли людину сотворив. Наша розмова про віру буде неповною, якщо не візьмемо до уваги, яким саме чином наша свобода у вірі задіяна. А для цього ми коротко звернемося до іншої особи Святого Писання, найбільшого пророка вибраного народу Мойсея.

Виконуючи обітниці, дані Авраамові, Господь Бог на досить довгий час, понад чотириста років, поселяє його потомків у Єгипті. Тут, користуючись певними привілеями, народ цей множиться і розвивається, пильно зберігаючи оповідання про своїх праотців, Авраама, Ісаака, Якова та про всі слова Господні, сказані до них *(пор. Вих. 1, 7)*. Ці оповідання передаються як усна народна традиція, подібно як і наші пісні століттями передавалися з уст в уста, і не потрібно було їх записувати, бо якщо хтось забув якесь слово, то ті, які знали, відразу підказували і виправляли. Так і з насліддям Авраама – кожне слово зайняло своє місце. Сидячи вечорами у своїх домах, старші оповідали молодшим про ці древні події і плекали надію, що й на них зглянеться Господь і до них промовить.

Із плином часу єгиптяни почали трактувати їх як чужинців, обмежуючи їхні громадянські права. І якщо Йосиф, правнук Авраама, займав одну із чільних державних посад і в державній ієрархії Єгипту був на другому місці після фараона, єгипетського царя, то в новіші часи представники цього самого народу не могли займати жодних державних посад чи виконувати якусь престижну роботу. Здебільшого вони були низькооплачуваною робочою силою, а Писання каже, що були рабами. Вони виготовляли цеглу для чудових будівель у Єгипті. А у відповідь на їхні вимоги покращити становище єгипетська влада його ще більше ускладнила, збільшивши податки та встановивши суворіші вимоги щодо виготовлення продукції: матеріалів видавали менше, а продукції вимагали більше *(пор. Вих. 5, 10-14)*.

Та не дивлячись на всі ці обставини, здорова народна традиція і пам'ять про Боже Слово сприяла тому, що народ не падав духом, у сім'ях народжувалося багато здорових дітей, на відміну від розбещеного цивілізацією і гріхом єгипетського народу.

І ось для того, щоб усунути надуману загрозу для єгипетського народу – мовляв, ізраїльтяни розмножаться і захоплять владу в Єгипті – єгипетська державна верхівка задумала сатанинський план: вбивати новонароджених ізраїльських немовлят чоловічої статі. А для втілення цього плану були покликані ті, які повинні були бути служителями життя – акушерок, які приймали роди. Та навіть акушерки-єгиптянки боялися робити такі моральні переступи і багато малих хлопчиків з ізраїльського народу виживали після родів. Та шпигуни і таємна поліція перевіряли й вишукували таких

дітей, відбираючи їх від батьків і передаючи на страту. Над потомками Авраама здійснювали важкий геноцид і настав час, коли, як здавалося, цей народ буде цілковито знищений *(пор. Вих. 1, 8-17)*. Проте, такий важкий стан також причинився до того, що люди не бачили виходу і дедалі частіше почали звертати свої прохання до Господа, Бога Авраама, Ісаака і Якова.

Бог обирає Мойсея

Саме за таких умов у одній родині народився хлопчик, якого батьки вберегли від загибелі. Вони його любили і леліяли. Але велика родина потрапляла у дедалі більшу загрозу, бо ось шпигуни повсюдно винюхували, чи справно виконується наказ фараона про знищення ізраїльських дітей. Не маючи більше можливості ховати свою дитину, мати у відчаї поклала дитину у просмолений кошик і пустила по течії Нілу, віддавши її цілковито на волю Божу. Але старша сестра цього хлопчика Міріям, сприймаючи ще все по-дитячому, захотіла бачити, що далі станеться з дитиною? Тому попрямувала берегом Нілу, спостерігаючи за кошиком *(пор. Вих. 2, 1-10)*.

Тим часом кошик прибився до того місця, де відпочивала єгипетська принцеса. Відразу здогадавшись, звідкіля дитина, принцеса вирішила виховати її як свою власну, тому наказала слугам забрати хлопчика до палацу. А Міріям, його сестра, запропонувала знайти для нього годувальницю і привели до принцеси таки його матір. *(пор. Вих. 2, 8-9)*. І так маленький ізраїльський хлопчик опинився у цілковитій безпеці в палаці фараона. Його назвали Мойсеєм. Коли виростав, його виховувала його ж рідна матір. Він отримав найвищу на той час освіту, готуючись до високої державної посади *(пор. Вих. 2, 10)*. Однак, його постійно з'їдали сумніви: чи може спокійно служити єгипетському царю, спостерігаючи, як його народ поволі гине внаслідок геноциду, влаштованого єгипетською владою? Тому він всіляко намагався захистити своїх одноплемінників, навіть ціною злочину *(пор. Вих. 2, 11-12)*. А коли все випливло на яв, він утік за кордон й облаштував своє

життя в нових умовах – одружився, знайшов працю. Можна зрозуміти, як йому було важко: єгипетський принц, який пасе овець у мідійського священика… *(пор. Вих. 2, 13-22)*. Здавалося, що життя так і закінчиться у спокої і мирній праці. Та Господь мав щодо нього свої плани.

Одного разу Мойсей побачив пожежу в полі: палав кущ, але пожежа не поширювалася, а сам кущ не пропадав під, здавалося, палючими вогняними язиками: *«І з'явився йому ангел Господній у вогняному полумені посеред куща. Глянув він, аж ось вогнем палає кущ, а не згоряє. І каже Мойсей сам до себе: «Підійду лишень ближче і подивлюсь на це велике диво, чому то не згоряє кущ?» Побачив Господь, що він наближався подивитись, тай кликнув до нього з-посеред куща: «Мойсею, Мойсею!» І відповів той: «Я тут». І сказав: «Не наближайся сюди! Скинь взуття з твоїх ніг: місце бо, що на ньому стоїш – земля свята» (Вих. 3, 2-5)*.

Господь кличе Мойсея, щоби він організував народ, вивів його з неволі і перевів у землю, яку, клянучись, обіцяв дати потомкам Авраама. Мойсей всіляко відмовляється: спочатку боїться, що фараон арештує його за давній злочин і втечу; потім покликається на те, що не є якимсь оратором; що люди можуть його не сприйняти, бо не знають. Господь терпеливо і цілеспрямовано схиляє Мойсея, і той, хоча без великого ентузіазму, із страхом приймає свою місію – очолити народ на його шляху до свободи *(пор. Вих. 3, 7-4, 23)*.

Мойсей – провідник народу і посередник

Сам процес визволення народу виявився тривалим і болючим. Святе Писання описує єгипетські кари, коли ізраїльтяни разом з тим народом пережили нашестя різних комах чи тварин, або пережили триденну темряву. Найбільшим випробовуванням для них стало сповіщення про можливу смерть усіх первенців. Уважно слухали Мойсея, який повчав про обряд пожертвування ягняти – хто довірився цьому слову і намастив одвірки своєї оселі кров'ю цієї жертви, всі у ній уникнули смерті. Це потрясіння, смерть первородних, стало останньою краплею, яка змусила фараона випровадити ізраїльський народ із його країни. Але відразу по тому він вирішив цей народ покарати: Писання описує драматичну подорож і перехід по дну Червоного моря – із дому неволі до свободи Божих дітей *(пор. Вих. 5-15)*.

Так Мойсей опиняється на чолі великого народу, який не має жодної державницької традиції, полишений усіма сильними світу цього, на межі різних цивілізацій і культур, у пустелі. Потрібно було все починати спочатку. І якраз тепер, по стількох роках, пригодилися всі знання про державне управління і та освіта, яку отримав Мойсей при єгипетському дворі. Було необхідно встановити правила поведінки, відносин всередині цього народу, народну ієрархію, розпочати економічну діяльність. А найбільше – настав час перейти від усної народної традиції, яка передавалася з покоління в покоління про Божі обіцянки Авраамові, Ісааку і Якову, до серйозних і глибоких відносин народу із своїм Богом і Спасителем. Тому за Божим натхненням пророк приводить народ до Божої гори Синаю, щоб тут були остаточно оформлені ці відносини. Мойсей, не маючи жодного припису, обряду, традиції релігійного культу, повинен зробити все так, щоб людям стали зрозумілі Божі наміри і місце народу в Божому плані Спасіння. Тому насамперед він готує народ до важливої події – безпосередньої зустрічі з Богом Авраама, Ісаака і Якова *(див. Вих.19, 1-15)*.

Далі буде

ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН, НЕХАЙ ПОМ'ЯНЕ ГОСПОДЬ БОГ:

«Люди втомилися від розколів і поділів. У певних моментах вони є більш сміливими і відкритими, ніж ієрархи, – Блаженніший Святослав

Блаженніший Святослав закликає українських християн наслідувати порозуміння в «глобальному православно-католицькому діалозі». «Ми мусимо перестати тішитися тільки собою, своїми власними інтелектуальними подіями, акціями, ми повинні навчитися тішитися присутністю ближнього», — сказав Глава УГКЦ Блаженніший Святослав 7 червня на круглому столі «Україна у православно-католицькому діалозі», за участю кардинала Курта Коха, президента Папської ради сприяння єдності християн та співголови змішаної Міжнародної комісії з богословського діалогу між Католицькою і Православною Церквами.

Блаженніший Святослав переконаний, що «той, хто вважає себе віруючим християнином, не має права не пам'ятати чи забути заповідь Христа, яку наш Спаситель дав своїм учням на Тайній вечері, кажучи: *«Отче, щоб усі були одно. Як Ти в Мені, а Я в Тобі. Щоб вони у Нас були об'єднані, щоб світ увірував, що Ти Мене послав».*

Глава Церкви вважає, що євангелізація може бути успішною тільки тоді, якщо між нами запанує «глибока єдність».

«Ми цього року з нашими братами православними відзначатимемо 1025-річчя

Хрещення України-Русі. І якщо заглянемо в духовну містичну пам'ять Київської Церкви, ми знайдемо пам'ять про неподілене християнство першого тисячоліття. Тому щоразу, коли говоримо про необхідність єдиної Помісної церкви в Україні, пошуку єдності між нами, Дух Святий промовляє у наших серцях і пригадує заповідь Христа і цей досвід, який мала Київська Церква. Можливо, інші Церкви, дочірні Церкви Київського християнства, які постали вже після великого розколу, не мають цієї церковної пам'яті, яку мають спадкоємці Київського християнства… І ми сьогодні повинні подякувати Духові Святому, що Він нам сьогодні пригадує про той наш спільний глибокий спадок», – сказав Глава УГКЦ.

За словами Блаженнішого Святослава, коли він з владиками відвідував Блаженнішого Володимира, Митрополита УПЦ, той сказав, що «простим людям сьогодні важко говорити про екуменізм». «Гадаю, важко саме через те, що єдність як вартість у сучасному постмодерному світі більше не існує. Сьогодні вартістю є толерантність множинності. Часом заперечується навіть сам факт потреби пошуку єдності», – зазначає Глава УГКЦ.

Він вважає, що християни України, Східної Європи останні 20 років «чинили гріх проти екуменізму, тому що полишили питання екуменізму виключно в руки дипломатів і політиків». «Це до певної міри дискредитувало цю ідею в очах простих вірних. Тому, на мою думку, сьогодні потрібно говорити про екуменізм, як пошук єдності між християнами в Україні. Тема єдності має стати темою, про яку говорять духовні отці зі своїми духовними чадами, проповідники, парохи до своїх вірних», – переконує Блаженніший Святослав.

У свою чергу кардинал Курт Кох пригадав, що всі папи казали, що немає альтернативи екуменічному руху, оскільки Христос казав, що всі повинні бути єдиним. За словами кардинала, християнський екуменізм має бути духовним екуменізмом. «Основою для екуменічного руху є визнання Хрещення, як дійсного Таїнства поміж усіма Церквами. І тут ми маємо гарну нагоду – святкування 1025-річчя Хрещення Русі. Це дуже гарна нагода поглибити розуміння хрещального екуменізму. Нова євангелізація і екуменізм мають йти поруч. Екуменізм мучеництва. Ми бачили цю страшну реальність мучеництва Церкви в Україні. Це, як на мене, теж може бути одним з найбільших фундаментів для екуменізму», – переконує президент Папської ради.

Він пригадав слова Блаженного Івана Павла II, який казав, що після стількох переслідувань, християни мусять між собою об'єднатися. «Сьогодні християни теж є найбільш переслідуваними. Сподіваюся, що ми зможемо поглибити екуменізм хрещення, екуменізм євангелізації, екуменізм духовний, екуменізм мучеництва», – сказав кардинал.

За інформацією Блаженнішого Святослава, екуменізм на практичному рівні в Україні, завдяки простим вірним, простим християнам, уже діє. «Я спілкуюся з багатьма людьми… Можу сказати, що люди втомилися від розколів і поділів. У певних моментах вони є більш сміливими і відкритими, ніж ієрархи. І саме через те, що Дух Святий збуджує в мирянах, які складають 90% Церкви, бажання, я є дуже оптимістичний щодо екуменізму. Сьогодні всі конфесії в Україні омолоджуються. Приходить нове покоління монашества, духовенства, єпископату і навіть Глав Церков. Ран усім без винятку Церквам завдав комуністичний тоталітаризм, а молодь є в певній мірі вільна від усіх цих ран. Тому я справді оптимістичний. Але ми повинні по-християнськи відповідати на духовні запити наших вірних», – говорить Глава Церкви.

ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ

(продовження)

о. Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Після **«Амінь»** священик повертається до народу і всіх благословить рукою хрестовидно, промовляючи: **«Мир всім»**, підкреслюючи, що це таїнство миру і приступати до нього можна з миром у серці. Чесний люд у храмі відповідає: **«І духові твоєму»**, що вказує на те, що і в серці самого служителя має панувати мир, бо за мить сюди завітає Христос. Тому він також має підготуватися. Наступний виголос священика звучить так: **«Голови ваші перед Господом схиліть»**, на що вся церква відповідає **«Тобі, Господи»**. Цей виголос досить важливий, бо ним ми зазначаємо дійсність нашої віри – *«Нехай не буде в тебе інших богів перед обличчям моїм... Не вклоняйся їм і не служи їм» (Вих. 20, 3-5)*. У Новому Завіті сатана, спокушаючи Божого Сина, говорить: *«Тож, коли ти поклонишся передо мною, вся влада твоя буде». Ісус у відповідь сказав до нього: «Писано: Ти будеш поклонятись Господеві, Богові твоєму, і Йому єдиному служити» (Лк. 4, 7-8)*. Цими словами вірні показують свою вірність Божому Сину, Відкупителю, присутньому у Святих Тайнах на престолі. Сам священик приклоняє свою голову, починаючи молитву: **«Дякуємо Тобі, Царю невидимий, що незмірною Твоєю силою все утворив і багатством милости Твоєї від небуття до буття все привів. Сам, Владико, споглянь з неба на тих, що схилили свої голови перед Тобою, бо не схилили перед тілом і кров'ю, але перед Тобою, страшним Богом. Ти, отже, Владико, оці дари всім нам на добро рівно подай, відповідно до потреби кожного: з плаваючими плавай, з подорожніми подорожуй, а недужих зціли, Лікарю душ і тіл»**

Цією молитвою священик подібний до Мойсея, що просив Бога за народ. Спочатку він складає Богові подяку за всяке творіння, а далі молиться за народ, що перебуває в

церкві, щоб Господь споглянув на кожну особу зокрема, відповідно до потреби кожного. У давнину подорожувати було досить небезпечно, тому священик молиться за подорожуючих і всіх хворих, які не мають можливості бути на літургії. У цій молитві є досить важливі слова, які проказує ієрей: **«...що схилили свої голови перед Тобою, бо не схилили перед тілом і кров'ю, але перед Тобою, страшним Богом».** Ними підкреслюється те, що ми не ділимо Ісуса Христа, другу Особу Божу на частини «тіло і кров», але усвідомлюємо те, що під цими дарами і видами є правдивий Бог у всій своїй присутності і маєстаті, хоча і прихований від людського ока.

Священик закінчує молитву виголосом: **«Благодаттю, і щедротами, і чоловіколюб'ям єдинородного Сина Твого, з Яким Ти благословенний єси, з пресвятим, і благим, і животворящим Твоїм Духом, нині і повсякчас, і на віки вічні»,** на що вірні дружно відповідають: **«Амінь»**, погоджуючись з його словами.

Далі священик читає потиху молитву: **«Зглянься, Господи, Ісусе Христе, Боже наш, від святого житла Твого і від престолу слави царства Твого, і прийди, щоб освятити нас, Ти, що вгорі з Отцем сидиш і тут з нами невидимо перебуваєш, і сподоби нас могутньою Твоєю рукою подати нам пречисте Твоє Тіло і чесну Кров, а через нас усім людям».** У цій молитві священик звертається з проханням до Ісуса Христа, щоб Він сам прийшов до нас і освятив нас, та щоб подав нам своє Пресвяте Тіло і Кров. Справді це велике Таїнство, бо Христос **«задля нас, людей, і нашого ради спасіння зійшов із небес...»**, як і тепер сходить, бо **«вознісся на небо, і сидить праворуч Отця».** Так нас навчає вчення Церкви і Символ нашої віри, але ради нашого освячення сходить до нас у Святих Дарах.

Коли ієрей проказує цю молитву, диякон, стоячи перед царськими дверима, опоясує себе ораром навхрест, чим він символізує серафимів, про які сказано в Писанні: *«Бачив я Господа на високім і піднесенім престолі... Над ним стояли серафими. Кожен мав по шість крил: двома закривав собі кожен обличчя, двома закривав ноги, а двома літав. І кликали один до одного: «Свят, свят, свят Господь сил; вся земля повна Його слави!»(Ісая 6, 1-3)*. Цим самим диякон вказує на величність і маєстат, незбагненність Божу; а також цей спосіб перепоясання має і практичний характер у служінні диякона при престолі, що дає можливість більш вправно виконувати його служіння.

Як священик завершив молитву, а диякон перепоясався, кожен на своєму місці роблять тричі поклін зі словами: **«Боже, милостивий будь мені, грішному».** Цим вказують на свою недостойність і на безмежну святість Христа. Коли диякон бачить, що священик торкається Агнця – святого Хліба, щоб виконати святе піднесення, то виголошує: **«Будьмо уважні!»** Ієрей виголошує за дияконом – **«Святеє святим»** піднімаючи Агнця догори. Це возношення походить з древніх часів, і спогадується в літургії ап. Якова і св. Петра, як і в других літургіях, про нього також описує Діонісій Ареопагіт (один з сімдесяти апостолів, учень апостола Павла *(Дії 17, 34)* та перший єпископ м. Афін). Св. Герман спогадує, що це дійство присутнє в літургії св. Івана Золотоустого, як і в старих грецьких требниках, де має значення піднесення на хресті Ісуса Христа, який приносить себе в жертву за багатьох, як і те, що в цей час люди повторяли про себе слова розбійника: «Боже, милостивий будь мені, грішному».

Далі буде...

ЧУДЕСНА СИЛА БОЖОЇ МАТЕРІ

«І сказала моавитянка Рут до Ноеми: Пусти мене на поле збирати колоски слідом за тим, у кого запобіжу ласки»

(Рут 2, 2)

Віталій ВОЛОДІН,
м. Ізяслав, Хмельницька обл.

У цьому уривку Святого Письма ми бачимо прообраз Пресвятої Діви Марії. Вона іде на поле, старанно збирає колосся людських душ, обережно кладе їх у поділ, щоб їх донести туди, де чекає нас Господь. Не всі колоски дають себе підняти, тільки ті, що мають добрий вигляд, чистоту душі й не піддаються гнилизні світу цього, але уповають на ласку Марії та любов Ісуса. Небесна Матінка завжди піклується своїми дітьми, щоб ніхто не загинув, але був спасенний і перебував у домі небесного Отця.

Подивімося на святих, які покладали свою надію на Діву Марію, – всі вони не зазнали смерті духовної, тому що вона не допустить, щоб хто-небудь загинув. Любов Марії перевищує любов всіх матерів на землі, тому треба її так любити, як і вона нас любить. Багато душ через Марію знайшли для себе Сина Божого, вона їх привела до Нього. Хтось знайшов у Христі жениха, хтось брата, хтось друга, а у Марії – Матір, Сестру, Невісту, бо вона є всім для всіх, так як Ісус.

Такий випадок стався у житті святої Катерини, заможної дівчини з царського роду. Вона вважала, що навіть, якщо піде під вінець, то жених має бути ідеальний у всьому. Її мати теж була християнкою, але не виявляла цього своїй доні. Вона привела Катерину до старця, який провів з нею розмову стосовно вибору її майбутнього жениха.

– Я знаю чудового юнака, який незрівнянно перевершує тебе всіма своїми обдаруваннями, – промовив старець. Краса його перевищує сонячне сіяння, мудрість його управляє всім, скарби його виливаються на цілий світ, благородством своїм він вищий за всіх царів.

Подумавши, що старець говорить за якогось можновладця, Катерина засмутилася і, сумніваючись, запитала:

– Це правда?

– Уяви собі глибоку темряву та ясне сонце. Запевняю тебе, мій опис цього юнака – це та глибока темрява, а його правдива досконалість – це ясне сонце. Це такий жених, який на тебе й подивитись не захоче, – промовив старець.

– Чий же він син, отой славний жених? – спитала з цікавістю дівчина.

– Він не має отця на землі, але народився надприродно від Пречистої і Пресвятої Діви через Духа Святого, – пояснив старець.

– Звісно, ти говориш за якого-небудь бога чи напівбога. Але ж всі вони мають по декілька дружин, – сказала Катерина.

– О ні! Цей жених одним подихом може обернути в порох всіх богів, – запевнив святець.

– Не розумію… А можна мені побачити цього чудесного молодця? – запитала молодиця.

– Якщо зробиш усе, що скажу тобі, то побачиш його обличчя, – відповів старець.

– Я на все готова, – твердо промовила Катерина.

Тоді старець дав їй образ Пресвятої Богородиці, яка тримала в обіймах Предвічне Дитя, і сказав:

– Це Діва і Матір, а це її Син. Цей образ візьми з собою, і, закрившись на горищі, з благоговінням молися цілу ніч, щоб вона показала тобі свого Сина. Якщо будеш молитися з вірою, то, надіюся, побачиш Того, до Кого так прихильне твоє серце.

Мудра дівиця прийняла подарунок старця, і поспішила додому, де, закрившись на горищі, як велів старець, молилася стільки, скільки змогла, а потім заснула міцним сном. У сні з'явилась перед нею Мати Божа,

точно в такому вигляді, як на іконі. У її обіймах було Предвічне Дитя, з обличчя Якого било проміння, ясніше від сонця, але погляд Його був звернений тільки до Матері, так що Катерина не бачила Його. Вона перейшла на інший бік, але Дитя знову відвернуло Своє обличчя.

Поміж тим, як Катерина чинила декілька спроб побачити обличчя Дитяти, Цариця Ангелів сказала Синові своєму:

– Подивись, Дитино моя, на рабу Твою, яка вона розумна, яка розважлива, яка багата і яка прекрасна!

– Вона така недолуга, така низька, така бідна, така гидка, що не можу дивитись на неї! – Відповіло Святе Дитя.

– Принаймні, навчи її, як вона може удостоїтися побачити Твоє обличчя, – просила свята Мати.

– Нехай негайно іде до старця і зробить все, як він скаже їй, – веліло Дитя. Тоді побачить мене та знайде ласку.

Стривожена Катерина прокинулася. Якою довгою видалась їй решта ночі. Як тільки займалося на схід, дівиця взяла з собою свою вірну рабиню, пішла до благочестивого старця та й просила його, щоб навчив її, як заслужити на любов Небесного Жениха. Тоді святець розтлумачив їй таїнства християнської віри, блаженства душі, прихильної до Бога, незліченну славу райського життя і жах майбутніх мук. Катерина як мудра дівчина все розуміла, всім серцем повірила старцеві та прийняла від нього святе Хрещення. Старець дав їй настанови, як треба молитися до Пресвятої Богородиці, щоб насолодитися таким самим видінням.

Скинувши з себе стару людину та зодягнувшись у нову, мудра дівчина молилася до глибокої ночі, її серце цілковито заглибилося у святих думках. Втомившись від неспання і молитви, вона заснула і знову побачила попереднє видіння. Небесне Дитятко вже дивилося на неї веселими очима. Матір Божа спитала Його:

– Чи мила Тобі ця дівиця?

– Тепер вона для мене настільки благородна, славна, багата і прекрасна, – відповів Спаситель, – наскільки раніше була бридка, бідна і безславна. Я сьогодні настільки полюбив її, наскільки раніше гидився нею.

Тож, мудра дівице, – звернувся до Катерини Син Божий, – я вибираю тебе моєю нареченою. І як доказ моєї любові даю тобі оцю обручку. Збережи її, і не приймай іншого жениха!

Спаситель обручився з нею. Свята Катерина, сповнена радості й захоплення, впала перед Ним на коліна та скликнула:

– Я не достойна бути Твоєю нареченою, нехай буду Твоєю рабою.

Тут Катерина прокинулася з безцінною каблучкою на руці.

З цієї життєвої історії видно, як дівиця, шукаючи Небесного Жениха з допомогою Матері Божої, знайшла Його. Так само і ми, коли з вірою та щирим серцем прибігатимемо до Марії, завжди знайдемо усміхнене, наповнене сяйвом неба обличчя Спасителя. Це оглядання завжди принесе нам велику радість і щастя. Які б ми були бідні й нещасні, коли б не мали Матері у небі. Одне її прохання зм'якшує Серце Сина, а нашого Господа, і вислужує нам Його прощення, яке звільняє нас від тягаря гріхів. Мені не раз довелось спостерігати, як матері переживають за своїх дітей, яка велика їхня любов – вони життя своє готові віддати за свою дитину. Якщо у земних матерів така велика любов до дітей, то наскільки вища і більша любов Небесної Матері до своїх духовних дітей. Я промовляю до неї найніжніші слова, а вона мене зодягає у свою Материнську любов.

Тож будьмо тим колоссям, яке підійме Матір Божа і донесе до свого Сина!

Петро і Павло – апостоли, котрі змінили себе в дорослому віці

о. Віталій ТАРАСЕНКО

Їх ще називають верховними апостолами. І не тільки через те, що вони займали верховне місце серед апостолів, але й через великий подвиг, котрий звершили над собою – змінили своє життя і удостоїлися спасіння. Про зміну життя вказує зміна їхніх імен. Простий чоловік Симон (з євр. «Богом вислухана молитва») нарікається Петром – Кифою (Каменем) і так отримує місію бути основою для Церкви Христа.

Інший же Савло – що вказує на його гідність, а виховання цього здібного юнака ще більше підкреслює цей титул. Савло, побожний і ревний, знавець мов і дослідник Святого Письма, взявся за оборону Божої гідності – переслідував християн. Але по дорозі на чергову розправу він бачить видіння, і засліплений сяйвом падає з коня. Почувся голос: *«Савле, чому ти мене переслідуєш?»* Це був Христос! І оборонник Бога потрапляє у дивну ситуацію: падає із своєї величі, сліпне й усвідомлює, що був засліплений, бо переслідував самого Бога.

Далі ми вже знаємо про нього як про Павла (з лат. «малий»). Саме тут приходять на згадку слова Христа: *«перші стануть останніми, а хто себе принизить, той буде вивищений».*

Павло стає дійсно малим, він себе вважає за «найменшого серед апостолів. Як знаємо з історії, цей «малий» насправді зробив дуже багато. 14 його листів, які читають на Службі Божій, увійшли в канон Святого Письма. Велика кількість заснованих громад, організаційні структури і керування ними. Місійні подорожі, що досягли аж до Іспанії. І сьогодні він справді почитається, як один із великих апостолів і нам ставиться за приклад.

Про зміну нашого життя:

Дуже часто люди, котрі пізнають Бога, падають у відчай, бо зустрічають багато чого нового і незнаного. А дехто ще спирається на вік, що вже у старшому віці заважко вчитися Божої науки. Пригадаймо апостолів, які пізнали Ісуса Христа в дорослому віці. Звичайно, що не було легко, та все ж вони змінили своє життя. Були помилки і були також невдачі. Водночас було покаяння, і їхній шлях до пізнання Бога продовжувався. Вони помиляючись, не зупинялись і не розчаровувались, йшли далі і проповідували Божу любов. За цю любов віддали своє життя.

Вони готувались до того, щоб бути рибалкою (Петро) і ткачем (Павло), це могло принести їм немалий матеріальний прибуток. І тут настала зміна всього їхнього життя. Хтось себе запитує: чи зможу я змінитися, жити по-іншому? Чи зможу, якщо ціле життя було прожите навпаки? Лише один Бог зможе перемінити наше серце, котре відкриється і довіриться Йому. В довірі полягає таємниця навернення. Коли довіряєш, згоджуєшся на все, що Господь тобі посилає.

Я – Життя, а ви не шукаєте Мене.

Я – Дорога, а ви не йдете за Мною.
Я – Світло, а ви не бачите Мене.
Я – Правда, а ви не вірите Мені.
Я – Вчитель, а ви не слухаєте Мене.
Я – ваш Господь, а ви непокірні супроти Мене.
Я – ваш Бог, а ви не молитеся до Мене.
Якщо ви нещасливі, то не докоряйте Мені за це.

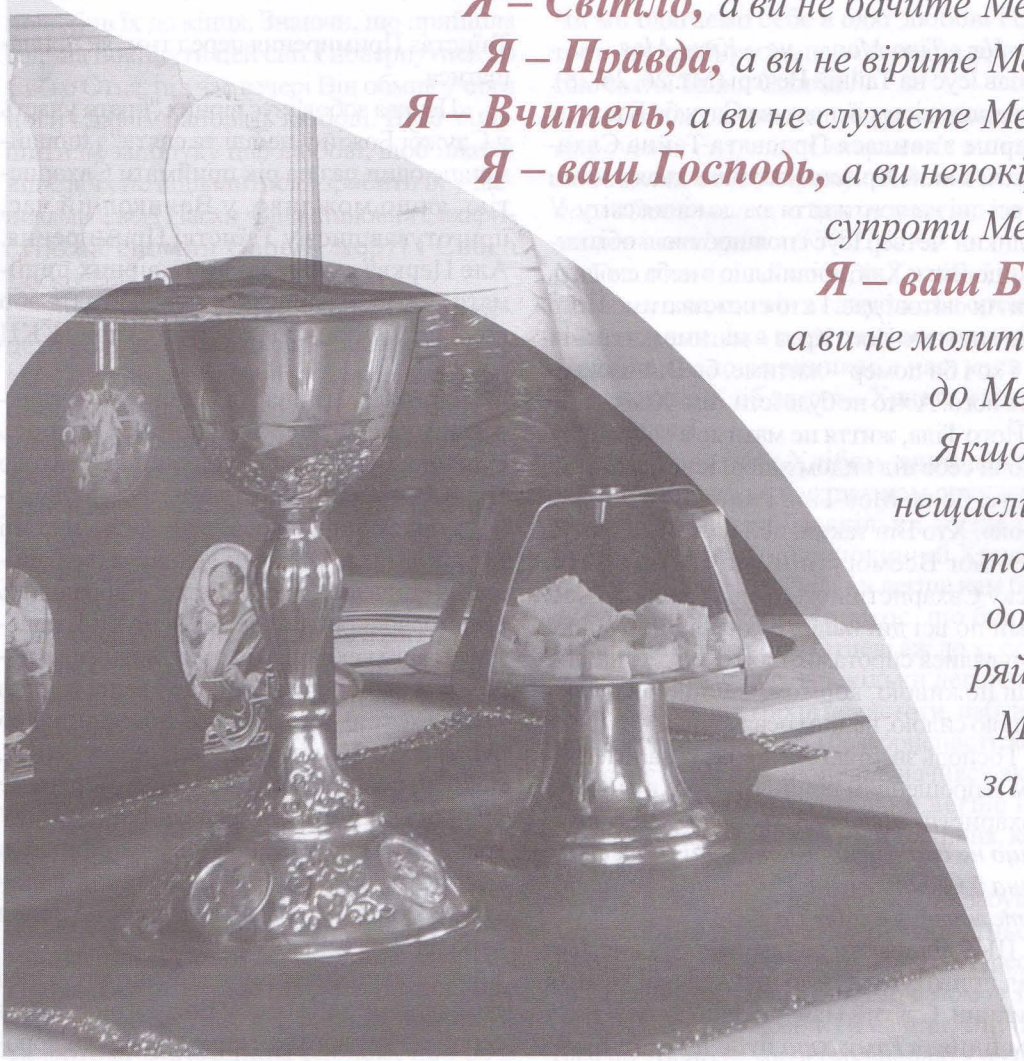

«Так Бог полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав» (Ів. 3, 16), а Він – Єдинородний Син, перед тим, як піти на Голготу, щоб на ній зложити Свою жертву на хресті «задля нас, людей, і нашого ради спасіння», виповнив Свою обітницю, що «не залишить нас сиротами» (Ів. 14, 16). Він залишився з нами, як і обіцяв, по всі дні нашого життя аж до кінця світу в такий предивний, але водночас простий спосіб – під євхаристійним видом хліба і вина.

ПРЕСВЯТА ЄВХАРИСТІЯ

«Це – Тіло Моє..., це – Кров Моя...» – сказав Ісус на Тайній Вечері (Мт. 26, 26-28). Це перша в історії людства Служба Божа, де вперше з'явилася Пресвята Тайна Євхаристії, в якій Христос залишається з нами по всі дні нашого життя аж до кінця світу. У Великий Четвер Ісус сповнює свою обітницю, що Він є Хліб живий, що з неба сходить і життя світові дає. І хто споживатиме Його Тіло і питиме Його Кров – матиме життя вічне, і хоч би помер – житиме, бо Він воскресить його. А хто не буде їсти того Хліба, тобто Його Тіла, життя не матиме в собі. Тому, даючи себе під видом хліба, Ісус каже нам: «Їжте, бо це Моє Тіло і пийте, бо це Моя Кров». Хто Він такий, цей Ісус з Назарету? Це – Бог Всемогутній, що скрив Себе в куску Євхаристійного Хліба і залишився з нами по всі дні нашого життя, щоб ми не почувалися сиротами, щоб бути для наших душ поживою, кормом, нашою потіхою, нашою силою, нашим освяченням.

Господь звертається до нас із наполегливим запрошенням прийняти Його в Таїнстві Євхаристії: *«Істинно, істинно кажу вам: якщо не споживатимете Тіла Людського Сина й не питимете Його Кров, не матимете життя в собі» (Ів. 6, 53).*

Щоб відповісти на таке запрошення, нам слід приготуватися до цієї великої і святої хвилини. Святий Павло закликає до іспиту сумління: *«Тому, хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за Тіло і Кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого, і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього Тіла, суд собі їсть і п'є» (1 Кор. 11, 27-29).* Той, хто свідомий тяжкого гріха, повинен приступити до Таїнства Примирення перед тим, як причащатися.

«Церква зобов'язує вірних "брати участь у Службі Божій у неділі та свята" і щонайменше один раз на рік приймати Євхаристію, якщо можливо, у Великодній час, приготувавшися у Таїнстві Примирення. Але Церква гаряче просить вірних приймати святу Євхаристію у неділі і свята або ще частіше, навіть кожного дня» (ККЦ 1389).

Часто Св. Причастя в нашому повсякденному житті перетворюється на щось буденне. Буває, приступаючи до Святого Причастя, ми не приготовляємося відповідно, а подекуди навіть перебуваємо в стані тяжкого гріха. У "Науці дванадцятьох апостолів (Дідахе)" читаємо таке: «Зібравшись разом у воскресний день Господній, поламайте хліб і складіть подяку, визнавши перед тим ваші переступи, щоб ваша жертва була чистою. Кожен, хто посварився зі своїм другом, нехай не приходить до вас, поки не помириться, щоб ваша жертва не була осквернена. Бо сказав Господь: "У кожному місці, у будь-який час приносити мені чисту жертву"; "бо Я великий цар, – каже Господь, – ім'я Моє чудесне серед народів".

А скільки буває випадків, що ми, перед тим як піти на Службу Божу, тримаємо в серці зло на свого ближнього, а йдучи дорогою до церкви, пліткуємо. Потім приступаємо до Святого Причастя і не задумуємося над тим, що велика кара чекає на тих, хто негідно причащається. Подумаймо, як ми обурюємося на зрадника і на тих, що розп'яли Христа. Тож вважаймо, щоб і ми не стали винними проти Тіла і Крові Хри-

стової. Вони умертвили Пресвяте тіло, а ми приймаємо Його нечистою душею після стількох великих добродійств.

Жертва Пресвятої Євхаристії – це жертва любові. «Полюбивши Своїх, Господь полюбив їх до кінця. Знаючи, що прийшла година покинути цей світ і повернутись до Свого Отця, під час вечері Він обмив учням ноги і дав їм заповідь любові. Щоб залишити їм запоруку цієї любові, щоб ніколи від Своїх не віддалитися і зробити їх учасниками Своєї Пасхи, Він встановив Євхаристію як спомин Своєї Смерті і Свого Воскресіння...” (ККЦ 1337).

Любов до ближнього і навіть до ворога – це дорога до самовдосконалення, до освячення, до обожествлення. Яке право маємо ненавидіти ворогів, коли ми самі не можемо позбутись ненависті до них?! Поміркуймо, коли ми мали більше задоволення: чи тоді, коли помстилися, чи коли простили іншим?

Отже, Святе Причастя – це вияв Божої любові до нас, людей. У наші часи, як ніколи, бракує любові. Чимало ми маємо прикладів із нашого щоденного життя, коли батько ненавидить свого сина, матір – дочку, брат – брата, сусід – сусіда. Ми й не помічаємо тієї злоби, що опанувала наші серця, і в такому стані ми спокійно приступаємо до Святого Причастя. Чи принесе нам користь таке споживання Найсвятішого Тіла й Крові Христа? А може засуд?

Нерідко за своїми турботами ми не помічаємо найголовнішого. Так, коли наші діти мають приступити до Першого Святого Причастя, ми дбаємо більше про одяг, про параду, про гостину для батьків, про відео- та фотозйомку, одним словом, про речі минущі. З часом одяг висітиме на вішаку, а саму параду будуть нагадувати лише фотографії чи відеозапис. Так, ми завжди забуваємо про найголовніше, про те, що у Святому Причасті ми зустрічаємося з Безсмертним Богом та Царем. Коли до нашої оселі мають завітати якісь визначні гості, то ми якнайкраще приготовляємося, одягаємо найкращий одяг, якнайретельніше готуємося до святкової трапези. А як ми готуємося до Святого Причастя, коли до наших сердець в гості має завітати Безсмертний Цар? Чи ми одягаємо себе в одяг любові і святості, чи прибираємо наші серця за допомогою святої Тайни Сповіді?

«Як тілесна їжа служить відновленню втрачених сил, так Євхаристія зміцнює любов, яка в щоденному житті схильна послаблюватися; а ця оживлена любов нищить легкі гріхи» (ККСЦ 1393).

Головною дією хліба, як і кожної іншої поживи, є те, що він з'єднується з організмом людини. Їжа перетворюється в тіло. Подібна аналогія виникає в нас, коли ми споживаємо Хліб життя – Христа у Святому Причасті.

Ісус Христос є Хлібом, який дає нам життя, підтримує нас, дає нам силу жити по-християнськи. Наскільки легше нам бути покірними, коли покірний Христос перебуває в нас. Наскільки легше нам бути послушними, коли Христос, що був послушним Небесному Отцеві аж до хресної смерті, живе у нас. Наскільки легше нам берегти себе від гріхів нечистоти, набувати чесноту терпеливості і безкорисності, коли в нас діє Христос, Який відзначився якраз тими чеснотами. Наскільки легше нам приймати життєві клопоти й терпіння, коли терплячий Христос є з нами.

Достойно запричастившись, не забуваймо належно подякувати Всемогутньому Богові за такий неоціненний дар як Пресвята Євхаристія. Промовляймо разом із Теофаном Затворником: «Ти бачиш, мій преблагий Господи, як легко впадаю я в гріхи собі на згубу, і яку силу має наді мною пристрасть, що воює проти мене, і який же я безпорадний у намаганні позбутися її самотужки! Допоможи мені, влий міць у мої немічні зусилля, а радше сам візьми мою зброю і нею ущент розбий цього мого лютого ворога». Амінь.

Поради Фарисея до «доброї сповіді»

Маєте труднощі зі сповіддю? Не ви одні! Головне не впадати у відчай і в різні крайнощі! Головне жити так, щоб всім було добре, а особливо вам! Прислухайтесь до моїх порад, і вам буде добре, як мені.

- *Перед сповіддю не думайте про свої гріхи – це може вас принизити, краще подумайте про свої досягнення, або взагалі ні про що не думайте.*
- *На сповіді почніть з того, що ви дуже часто ходите до церкви і молитеся, що ви дуже добра людина і живете, практично, без гріхів.*
- *Не забудьте згадати, що постійно робите пожертву на церкву.*
- *Коли священик буде незадоволений з цього, зробіть йому комплімент. Наприклад, що ви любите слухати його проповіді, вам подобається, як він править Службу.*
- *Коли отець буде наполягати на тому, щоб ви говорили про гріхи замість вашої хвальби, пробачте це йому, і почніть розповідати про проблеми інших людей, говоріть у деталях, затягуючи час. Завжди наголошуйте про те, що причина зла є в інших, а ви через них мусите так тяжко страждати.*
- *Кілька раз порівняйте себе з іншими і при цьому покажіть себе у кращому світлі. Коби всі були такі, як ви. Правда?*
- *І все ж, коли сповідник далі буде наполягати, щоб ви визнали свої провини перед Богом, то скажіть, применшуючи, кілька недосконалостей, але завжди зі словами: "мабуть" зробив, "може" це вчинила чи "здається" таке подумалось. І ніяких конкретностей – усе має бути загально.*
- *Коли ви зауважите, що священик змучиться і важко зітхне із незадоволенням, то не зволікайте, а відразу скажіть про те, що ви каєтесь у своїх гріхах, і скоро почніть шептати "митареву молитву".*
- *Бажано молитву говорити із покривленим виразом обличчя та видусити сльозу, тому над цим слід вдома попрацювати старанно. Це діло практики.*
- *Уявіть собі, що коли ви встанете після сповіді, всі глибоко вам повірять, що ви щиро висповідались. Це ж так приємно.*
- *Зітхніть і отримайте полегшу, що ваш обов'язок ви виконали. Дурниця, як ви це виконали, головне завжди почувайтеся праві!*

З повагою, ваш Фарисей

P.S. Сподіваюсь ви мене впізнали. Я люблю бути у кожній лицемірній совісті.

НЕ КАЖИ: ОТЧЕ...

Не кажи: Отче...,
якщо кожного дня ти не поводишся як син.

Не кажи: Наш...,
якщо живеш замкнутий у своєму егоїзмі.

Не кажи: Ти, що єси на небесах...,
якщо думаєш, тільки про земні речі.

Не кажи: Нехай святиться ім'я Твоє...,
якщо ти це ім'я не прославляєш.

Не кажи: Нехай прийде Царство Твоє...,
якщо ти його сприймаєш, як матеріальний добробут.

Не кажи: Нехай буде воля Твоя...,
якщо ти не приймаєш її, коли для тебе вона є болючою.

Не кажи: Хліб наш насущний дай нам сьогодні...,
якщо ти не переживаєш за людей, які є голодні.

Не кажи: І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим..., якщо ти в своєму серці тримаєш образу на свого брата.

Не кажи: І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого...,
якщо ти не противишся злу.

Не кажи: Амінь,
якщо ти не зрозумів і не сприйняв серйозно слів молитви "Отче наш!"

За матеріалами: Радіо Ватикан

Заклик Папи подбати про сім'ї біженців та на захист життя

На аудієнції 19 червня 2013 року Папа Франциск звернувся із двома закликами: із зрозумінням поставитись до проблем сімей біженців та на захист людського життя на всіх його етапах.

Святіший Отець наголосив, що цього року особлива увага звернена на ситуацію сімей біженців, нерідко змушених спішно залишити свої доми та батьківщину, втрачаючи все своє майно та безпеку, втікаючи з причини насильства, переслідувань, серйозних дискримінацій задля віровизнання, приналежності до етнічної групи чи власних політичних поглядів. Часто ці сім'ї потрапляють під загрозу розпаду і в країнах, які їх приймають, мусять пристосуватись до відмінних культур та суспільства.

Папа також звернувся із закликом захищати людське життя в усіх його проявах. Святіший Отець згадав, що в неділю 15 червня відзначався День «Євангелія Життя», який з усього світу зібрав на прощу до гробу святого Петра хворих, людей з особливими потребами, медпрацівників та волонтерів, членів різних організацій та асоціацій, які допомагають хворим.

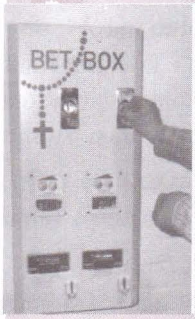

За матеріалами: katolik.ru

Перший у світі автомат, що продає розарії

У гамбурзькій католицькій парафії з'явився автомат, який продає розарії з Риму і релігійні браслети. Його встановила перед храмом католицька громада Св. Йосипа в Гамбург-Вандсбек (Німеччина). Картонні коробочки з розаріями також містять невеличку інструкцію до молитви. Автомат встановлений у притворі храму і доступний для покупців цілий день. «Людям подобається купувати через автомат. Цим натяком ми хочемо мотивувати людей до молитви. Це не обов'язково має бути відразу цілий розарій; можливо таке нагадування про розарій, який все частіше використовується як прикраса, зможе спонукати людей до короткої молитви», – зазначив Себастіан Фібіг.

Молитва за єдність християн у Вірменському Катедральному Соборі

До Львова прибув Голова Папської Ради Сприяння Єдності Християн кардинал Курт Кох. 8 червня, в рамках ініціативи "Ніч Церков", яка проходила 7-9 червня у Львові, кардинал Кох разом з Главою УГКЦ Блаженнішим Святославом Шевчуком, римо-католицьким Архиєпископом і Митрополитом Львівським Мечиславом Мокшицьким та Архиєпископом Української Єпархії Вірменської Апостольської Церкви Григорісом Бунятяном молитися за єдність християн у Вірменській Катедрі м. Львова. У молитві також взяли участь єпископ помічник Львівський владика Венедикт Алексійчук та владика Борис Ґудзяк, єпископ єпархії Святого Володимира в Парижі.

За матеріалами: www.wiara.pl

Прапраправнучка Дарвіна стала католичкою

Лаура Кейнс, прапраправнучка Чарльза Дарвіна, працює в "Catholic Voices". Ця організація хоче підтримати голос Католицької Церкви Великобританії в ЗМІ та суспільному житті країни. В останньому номері газети "Catholic Herald" Кейнс розповіла читачам про те, як стала на шлях до Церкви. Вона була дитиною атеїста і католички. Була хрещена в Католицькій Церкві, але будучи підлітком, втратила віру і всі контакти з Церквою.

В університеті вона почала замислюватися над значенням святості та гідності людського життя, що привело до глибшого зацікавлення питанням про Бога. Коли після зрілого розважання вирішила увійти до Католицької Церкви, сім'я та друзі не могли в це повірити. Її це не дивує, адже ніхто не думав, що родичка Дарвіна може стати католичкою.

За матеріалами: www.wiara.pl

Мер виграв у суді право молитись

Мер міста Сагеней (Канада) переміг у суді справу молитви перед зібранням міськради. За цю молитву його раніше покарали штрафом у розмірі 30 тис. доларів і забороною на перебування в ратуші хреста та фігурки Пресвятого Серця Господа Ісуса.

Після дворічної судової тяганини апеляційний суд уневажнив вирок католикові Жанові Тремблаю і визнав, що молитва чи присутність релігійних символів в ратуші не порушує принципу релігійної нейтральності влади.

Варто додати, що для подачі апеляції мер був зобов'язаний зібрати відповідну кількість грошей, і в цьому йому допомогли жителі Квебеку та інших міст Канади і США.

За матеріалами: РІСУ

Митрополит УГКЦ закликав молодь брати приклад з Євгена Коновальця

Архиєпископ і Митрополит Львівський Ігор (Возьняк) узяв участь у відкритті фестивалю «Зашків – земля героїв», приуроченого 122-й річниці від дня народження Євгена Коновальця, полковника армії УНР, першого голови ОУН.

Згадуючи про активну громадянську позицію Євгена Коновальця, владика Ігор у своєму слові зазначив, що «знаменитий полководець пишався тим, що він українець і повинен від себе зробити внесок у здобуття суверенітету та незалежності України».

Ієрарх також наголосив на необхідності гідного виховання молодого покоління, «щоб проголошення незалежності та суверенітету України було поставлено на шануванні себе самих та пошані нашої України, її народу іншими державами та народами».

УКРАЇНЦІ НАЙБІЛЬШЕ ДОВІРЯЮТЬ ЦЕРКВІ

Результати соціологічного опитування Центру Разумкова, оприлюднені 11 лютого 2013 року під час прес-конференції, свідчать про те, що українці найбільше довіряють Церкві.

Ось результати дослідження, які наводить УНІАН:

- діяльність Верховної Ради підтримують 6,4% опитаних;
- органи прокуратури – 7,7%;
- органи внутрішніх справ – 8,3%;
- Уряд – 8,7%;
- обласні державні адміністрації – 9%;
- районі державні адміністрації – 9,8%;
- СБУ – 13,5%;
- Президента України 15,5%;
- Збройні Сили України – 20,1%;

Водночас найбільшою довірою в Україні користується Церква – 66,5%. При цьому налічується 23,8% тих, хто їй не довіряє, і 9,8% тих, хто не визначився.

СВЯТКУВАННЯ 1025 -РІЧЧЯ ХРЕЩЕННЯ

Під час святкування 1025-річчя Хрещення України-Русі 17-18 серпня у Києві відбудеться освячення головного храму Української Греко-Католицької Церкви. «Ця подія є дуже важливою для всієї Церкви, оскільки Патріарший собор – головний храм Української Греко-Католицької Церкви, розгалуженої на всіх континентах», – зазначив предстоятель УГКЦ. Як очікується, на освячення Собору та святкування 1025-річчя Хрещення України-Русі з´їдуться понад 10 тис. паломників з різних країн світу, зокрема Австралії, Канади, США, Бразилії, Аргентини, Великобританії, країн Європи, Казахстану й України.

Предстоятель пояснив, чому УГКЦ святкує річницю Хрещення в серпні, а не в липні, як це роблять інші традиційні Церкви в Україні. «Традиція святкувати дві події разом: пам'ять Рівноапостольного князя Володимира і чергову річницю Хрещення України-Русі в один день є традицією Московської Церкви. Об'єднання цих двох подій мало на меті підкреслити державний характер державної релігії московського православ'я. Ми є спадкоємцями Володимирового Хрещення і Київської Церкви. І ми в нашій Церкві зберегли древню Київську традицію, згідно з якою Хрещення України-Русі з року в рік відзначається 14 серпня – у день Макавейських мучеників, коли розпочинається Успенський піст. Ми шануємо традицію Московської Церкви, але у своїй Церкві зберігаємо традицію Київської Церкви, тому наші святкування пов'язані з цією датою», – зазначив Блаженніший Святослав.

Вознесіння Господнє у Золочівському монастирі

Сотні людей прибули до василіянської монашої обителі на храмове свято Вознесіння Господнього, щоб об'єднатись у спільній молитві, усвідомлюючи силу єдності та одвічне прагнення до досконалості, закладене самою природою з початків створення світу.

Отці Василіяни та парафіяни Вознесенської церкви, як завжди, радо вітали всіх дорогих гостей, підготувавшись до цієї величної події віддано і щиро. Очолив того дня святкову Літургію єпископ-помічник Львівської Архиєпархії УГКЦ Венедикт (Алексійчук). Йому співслужили о. Августин Шоп'як, Ігумен Золочівського монастиря, його попередники – отці Тома Кушка, Климентій Стасів, Василь Тучапець, священнослужителі з інших монастирів, декан Золочівський о. Михайло Сукмановський та інші. А додавав піднесеності Архієрейській Літургії надихаючий спів юнацько-моло-діжного хору під керівництвом п. Лесі Бойко. Якось по-особливому западали під час звершення торжества в душі учасників і молитва, і подячні слова, і дзвінка пісня.

На мажорній ноті трактував зміст Євангельської події Вознесіння Господнього владика Венедикт. Він, зокрема, наголосив: «Коли ми говоримо про сьогоднішнє святкування Вознесіння, то маймо на увазі, що Бог очікує, щоб ми всі стали учасниками цієї події. З одного боку сумної, бо Христос полишає своїх учнів. А з іншого – радісної, бо в особі Христа Його учні пережили щось надзвичайне… Господь приходить до людства і кожен з нас може пережити цю зустріч. Бог ще чекає на нас… Через зустріч з людством Господь дарує нам вічність. І щоб стати учасниками цієї вічності, маємо йти Йому назустріч не в якихось певних моментах, а жити постійно з Богом». Підтвердженням того, що віра українського народу не зміліє, став спомин єпископа про будителя Галичини отця Маркіяна Шашкевича і, водночас, заклик до спільної зустрічі на Білій горі, як велить традиція, у першу неділю серпня.

Ще одним штрихом святкових заходів було освячення відновленої фігури Матері Божої на церковному подвір'ї. Отець Августин, дякуючи всім, хто так чи інакше долучився до підготовки святкувань, виокремив: «Маємо надію, що всі разом і надалі працюватимемо для добра Церкви і розвитку нашого міста».

Своєрідним подарунком для золочів'ян і численних гостей також стала різнопланова концертна програма, яку представили учні та викладачі Золочівського професійного ліцею, навчально-виховного комплексу «Школа радості» та інших шкіл м. Золочева і вже традиційний феєрверк.

«Такі, як Василій Великий» - василіянська виставка у Львові»

бр. Матей КРАВЧИШИН, ЧСВВ,
Крехівський монастир Св. Миколая

11 червня о 15:00 год., проходячи біля Львівського музею історії релігії, неможливо було не помітити багатьох молодих людей у чернечих рясах. Підводячи погляд на вхідні рекламні оголошення, око натрапило на напис великими буквами «Такі, як Василій Великий». У глибині свідомість промовляла, запитуючи: «А хто ж, власне, такий Василій Великий?» Виявляється, що це святий Церкви, автор Ширших і Коротших правил для чернечого способу життя, а також основоположник Чину Святого Василія Великого.

Зайшовши до музею, можна було побачити багатьох отців та братів василіян, які прибули з Крехівського монастиря, з Брюховицької семінарії та інших василіянських монастирів. Багато журналістів та небайдужих до історії й долі Василіянського Чину людей оглядали експонати, представлені авторкою проекту Н. Полянською.

У фондах музею зберігається чимала кількість експонатів, які напряму пов'язані з василіянами, їхньою історією та діяльністю. На виставці були представленні ікони (наприклад, "Святий Йосафат" художника Антона Монастирського), портретний живопис (портрет Лева Шептицького), графіка із зображенням василіянських монастирів, антимінси, велика кількість друкованої продукції: видані в Почаєві стародруки XVIII ст., книги європейських і діаспорних видавництв тощо.

Невелика частина експозиції висвітлювала архівні документи отців-василіян, зокрема особисті речі ієромонахів Северина Гнатюка, Методія Скраля, Володимира Палчинського.

До слова були запрошені отці-василіяни: Віталій Дудкевич, Матей Гаврилів, Полікарп Марцелюк та Володимир Палчинський. Вони поділилися спогадами про жахливе минуле часів підпілля та початок відбудови Василіянського Чину і УГКЦ загалом.

Дякуємо Богу, що, незважаючи на темні часи переслідувань та катувань у минулому, багато молодих людей не втрачають натхнення, а навпаки вступають до Чину Святого Василія Великого, щоб активно продовжувати справу своїх попередників.

СЕСТРИ ВАСИЛІЯНКИ В ЗАПОРІЖЖІ: 10-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

О, сестри, сестри... Щастя Вам!

Ольга ВАКАЛО, м. Запоріжжя

Світлими посмішками заясніли обличчя всіх присутніх у запорізькій каплиці Святих Петра і Павла, коли після урочистої Літургії пан Володимир завершував читання листа-привітання від парафіян для Сестер Василіянок, які невтомно трудяться і служать тут ось уже 10 років. Насамперед, це праця духовна, молитовна, не дуже помітна окові. Але ж… Та щира, огорнута на святі в музичні й поетичні шати любов парафіян, – вона у відповідь. Вона на подяку за це «непомітне», невтомне служіння, за цю незбагненну високу Любов.

25 травня 2013 відбулося святкування 10 років місійної станиці сестер Василіянок у м. Запоріжжі. Святу Літургію очолив о. Роберт Лисейко, ЧСВВ (м. Бар, Вінниччина) у співслужінні з настоятелем парафії о. Андрієм Бухваком та сотрудником о. Мирославом Романівим. Співслужителями також були: о. Роман Шупяний, ЧСВВ (м. Київ), о. Григорій Анастасин, ЧСВВ (м. Івано-Франківськ), о. Іван Сикало, ЧНІ (м. Бердянськ), о. Олександр Барницький (м. Енергодар), о. Роман Валявка, о. Андрій Буняк з Полтавщини. Радість свята розділили також священики та парафіяни римо-католицької громади Запоріжжя, з якими греко-католики протягом всього часу підтримують тісні духовні зв'язки.

Із неприхованою радістю сестри та запорізька церковна громада зустрічали гостей. Тих, хто 10 років тому відповів «Так!» на запрошення пароха – отця Андрія, і започаткував Василіянську місійну станицю тут, на південному сході України. Тих, хто протягом усіх 10 років підтримував і продовжує щиро, родинно, по-материнськи, по-сестринськи піклуватися і дбати про запорізьку ярунку Вселенської Церкви: провінційна настоятелька м. Миколая Ромах, сестри зі спільнот м. Житомира, м. Львова, м. Івано-Франківська, с. Заздрість, с. Корчин, с. Береги. А також сестри служебниці НДМ з м. Донецька та сестри святого Вінкентія з Полтавщини.

До підготовки свята та його проведення активно долучилися парафіяни не лише міста, а й області (м. Бердянськ, м. Енергодар, с. Матвіївка, с. Вільноандріївка, с. Михайло-Лукашеве). Привітати сестер приїхали парафіяни, які зараз живуть у Києві, Броварах та Дніпропетровську.

Після Літургії відбувся святковий концерт за участю дітей та молоді парафії, привітального слова та співу о. Григорія Анастасина та о. Романа Шуп'яного. Окрасою концерту став виступ заслужених артистів України Оксани Савчук, Івана Кавацюка – мистецького дуету «Писанка», які протягом всього перебування сестер у Запоріжжі підтримують з ними тісні творчі зв'язки. Артисти з Чернівців з першого куплету, з перших звуків дзвінких цимбалів запалити серця гостей і учасників свята. Підняли у танок усіх присутніх, ніби живою вервичкою об'єднали цілу присутню на святі Україну у співаній хвалі Господеві.

СЛУЖІННЯ СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК У ЗАПОРІЖЖІ

с. Вероніка ГАЛАТАН, ЧСВВ,
Настоятелька Місійної станиці
в Запоріжжі

2013 рік є особливим для Української Греко-Католицької Церкви в Запоріжжі. Саме цього року греко-католицька громада святкує своє 15-ліття та 10-ту річницю служіння сестер Василіянок у парафії.

Бажання створити греко-католицьку громаду в Запоріжжі народжувалося з кінця 80-х років під впливом подій, пов'язаних із виходом УГКЦ з підпілля на теренах Західної України. Ідейним натхненниками у створенні громади були: п. Мирослав Симчіч та п. Михайло Пелюх із дружиною Любою. У 1998 р. під проводом о. Андрія Бухвака греко-католицька громада в Запоріжжі була офіційно зареєстрована.

13 лютого 2003 р. в історії греко-католицької громади в Запоріжжі відкривається нова сторінка. На запрошення настоятеля парафії о. Андрія Бухвака приїжджають Провінційна настоятелька мати Маргарета Гутник, ЧСВВ, та сестра Августина Костик, ЧСВВ, які разом з отцем і парафіянами розглянули питання потреби служіння сестер у парафії.

Місійна діяльність сестер Василіянок у Запоріжжі почалася 27 березня 2003 р., коли на парафію приїхали с. Августина Костик та с. Вероніка Галатан. Протягом 10 років на місійне служіння були також призначені: с. Тадея Ногорняк, с. Йосафата Цяпало, с. Юліяна Зрайло, с. Моніка Сиротюк, с. Еммануїла Майка, с. Вікторія Навроцька.

У служінні людям отці та сестри намагаються прищепити їм любов до життя Святими Тайнами. Вагомою частиною місійного служіння сестер Василіянок на парафії є катехитичне навчання дітей різної вікової категорії, підготовка до святих Тайн Сповіді та Пресвятої Євхаристії.

Зустрічі з молоддю включають пізнання Бога через науки, спільну молитву, відвідування святих місць, спільні святкування та відпочинок. Підтримуючи ініціативу УГКЦ, діти та молодь нашої парафії брали участь у Всеукраїнському конкурсі «Пісня серця» та інтелектуальній грі Брейн-ринг на тему «Святі Таїнства». У життя парафії тісно вплетені концертні програми за участю дітей, молоді та їхніх батьків.

У канву місійного служіння сестер Василіянок у Запоріжжі гармонійно вплітаються відвідини парафіян та їхніх родин. Навзаєм сестри вдячно відзначають активну допомогу парафіян.

Важливим у духовному розвитку греко-католицької громади в Запоріжжі є рух «Матері в молитві». Гарним прикладом єдності Вселенської Церкви в м. Запоріжжі є спільні богослужіння Української греко-католицької та римо-католицької церков. Важливою подією у житті нашої громади стала зустріч із Главою УГКЦ блаженнішим Святославом у Донецьку.

Особливим часом для місійної станиці сестер Василіянок у Запоріжжі було навчання у Запорізькому національному університеті с. Вероніки Галатан та навчання у Бердянському Педагогічному університеті с. Юліяни Зрайло.

Протягом цього часу Господь дарував

багато людей, які по-різному вкладали своє серце, свою працю, свою любов, свою молитву в розвиток та служіння сестер Василіянок у парафії. Саме тому ми, сестри, складаємо Господеві подяку за те, що в нашому житті є ви, дорогі наші парафіяни, друзі, знайомі, добродії і жертводавці, а у вашому житті – є ми.

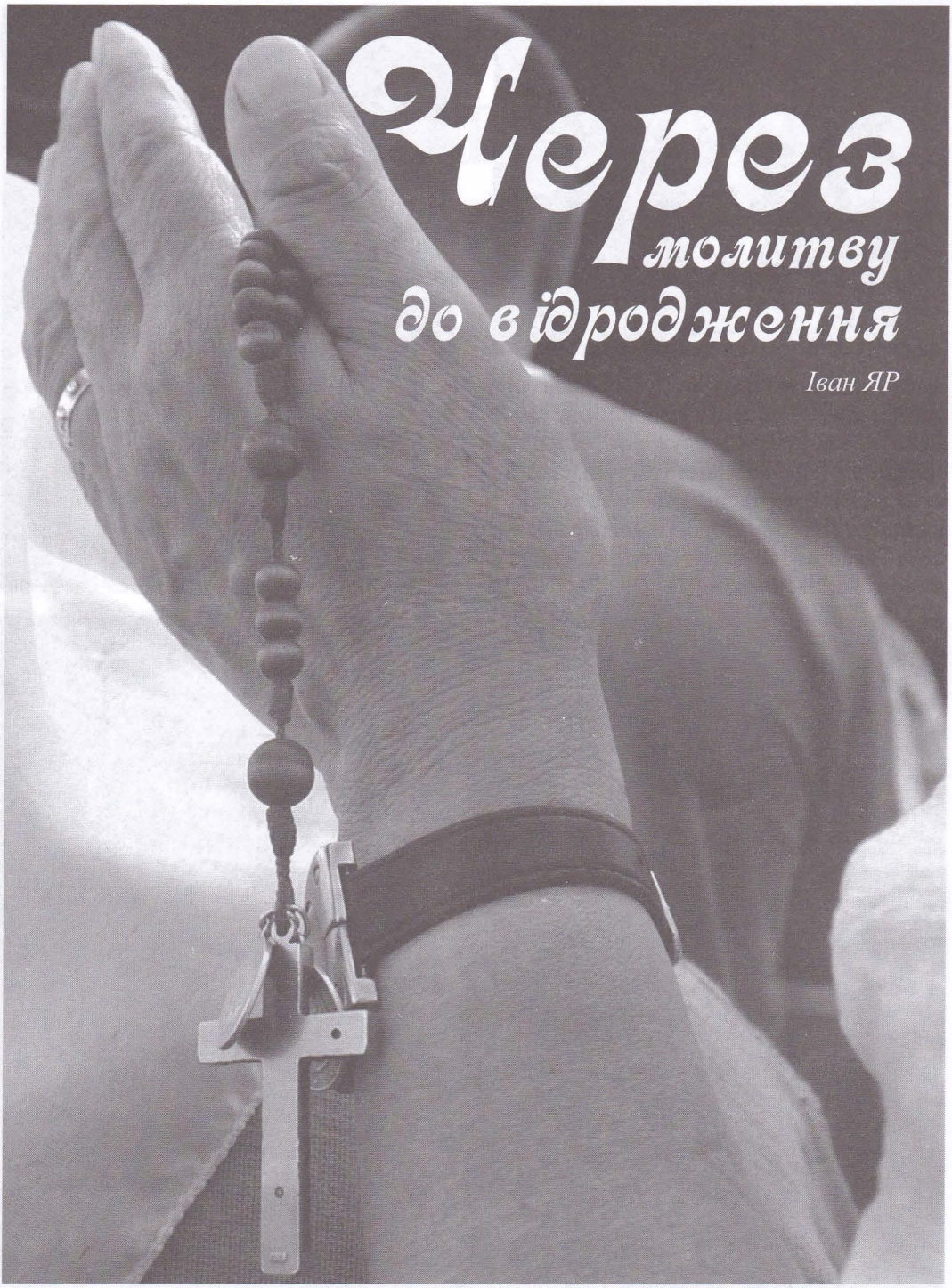

Через молитву до відродження

Іван ЯР

Зграйка підлітків, викинувши недопалки під колесо, з шумом ввалилася в тролейбус. Їх було чотири хлопці і три дівчини років по 15-16. Оскільки це була кінцева зупинка, задні місця були вільні і компанія розсілася на них, продовжуючи свою розмову. Судячи з їх поведінки, підлітки вже приклалися до якогось «енергетичного» напою, і говорили, і сміялись у весь голос. Вони згадували вчорашній вечір, зовсім не звертаючи увагу на інших пасажирів і не добираючи виразів. Підлітковий сленг раз по раз пересипався нецензурними виразами, а простіше – матом. Найбільше вправлявся в цьому худорлявий щуплий хлопець невисокого зросту, який, очевидно, думав, що цим він завойовує собі авторитет, особливо серед дівчат, які дурнувато гигикали у відповідь на його примітивні дотепи. Інші присутні, переважно жінки літнього і похилого віку, почали з осудом озиратись на них. Одна з них, з вигляду інтелігентна жінка, врешті не витримала:

– Хлопці, як вам не соромно перед старшими людьми, у вас ще молоко на губах не обсохло, а ви сиплете таким словесним брудом, ніби вас щойно витягли з помийної ями. А ви, дівчата, невже і вам все одно, якими виразами висловлюються у вашій присутності?

Дівчата спідлоба неприязно дивилися на жінку. Хлопці запитливо глянули на свого щуплого товариша, який відчув, що мусить щось сказати, щоб підтримати своє реноме лідера компанії.

– А ви не слухайте. Якщо вам щось не подобається – ідіть пішки.

Він не сказав «ідіть», а використав замість цього огидне сороміцьке слово. Жінки вражено скрикнули. Підлітки розтягнули губи в єхидній посмішці. Щуплий зухвало і зневажливо дивився на пасажирів, серед яких він не бачив тих, хто міг би покарати його за таке нахабство. Він у цей момент відчував себе дуже «крутим», «молодець серед овець», – кажуть про таких в народі – і з тріумфом розвалився на своєму сидінні.

Поки всі приходили до тями після такого нахабства, у передній частині тролейбуса піднявся з місця і почав неквапливо рухатися в напрямку до підлітків міцної статури немолодий вже чоловік у спортивному костюмі. Коли він наблизився до них на відстань декількох метрів, хлопці насторожено напружились. Судячи з його вигляду, настроєний він був рішуче, і з цим чоловіком нелегко буде впоратись, а зважаючи на їх нетренованість, це взагалі неможливо буде зробити. Втікати, в разі чого, буде нікуди. Тролейбус стояв затиснутий машинами перед світлофором і двері були зачинені. Запала тиша. Внутрішньо похоловши від страху, як і всі боягузи, вони чекали на розвиток подій. Оченята щуплого злякано забігали. Він розумів, що зараз буде вирішуватись його доля як лідера компанії.

Чоловік зупинився перед ними і, звертаючись до юного нахаби, неголосно, але чітко промовив:

– Ти зараз підійдеш до жінки, яку ти образив і, напруживши всі свої залишки ввічливості, вибачишся перед нею, інакше ти пошкодуєш не тільки про те, що сів в цей тролейбус, а що люди взагалі винайшли цей засіб пересування.

Решта компанії сиділа тихо, як миші. Їм зараз хотілося тільки одного – чимскоріше вибратися звідси. У них навіть не промайнуло жодної думки про те, щоб допомогти своєму товаришеві.

Зуби щуплого почали дрібно цокотіти. Не в силі нічого сказати, він піднявся з місця. Чоловік посторонився, щоб зробити йому прохід. Коли хлопець вже підійшов до того місця, де сиділа жінка, сталося несподіване. У підлітка стався нервовий зрив. Верескнувши «Та пішли ви всі...», він кинувся до середніх зачинених дверей і

почав несамовито шарпати за поручні, намагаючись їх відкрити. Та сил у нього забракло, і двері не піддалися. Чоловік швидко підійшов до нього, вхопив за комір і висмикнув його в салон тролейбуса. Потім, все ще тримаючи хлопця однією рукою за комір, він іншою взяв його за вухо і підвів до жінки. Від сорому і болю в підлітка бризнули з очей сльози. В істериці він намагався навмання вдарити чоловіка своєю слабенькою ручкою. Чоловік, тримаючи хлопця за вухо, іншою рукою перехопив його руку і вивернув її так, що хлопець майже торкнувся обличчям підлоги.

– Проси вибачення, – невблаганно продовжував чоловік. Хлопець у сльозах верещав. Початкова стовідсоткова підтримка пасажирами дій цього чоловіка почала танути на очах.

– Що ви робите?! – вигукнула та ж таки жінка. – Негайно відпустіть його!

У цей час тролейбус під'їхав до зупинки. Двері відчинились, і підлітки прожогом кинулись з нього. Чоловік підвів хлопця до виходу і майже викинув його на вулицю. Підліток не втримався на ногах і впав на невисохлу після дощу землю. Схлипуючи і розмазуючи брудними руками сльози по щоках, він почвалав геть від ненависного тролейбуса і свого кривдника. За якісь три-чотири хвилини він переніс найбільше в своєму житті приниження, до якого, зрештою, він сам себе підвів.

– Так йому й треба, – говорили одні. Інші сумно хитали головами: «До чого дійшла сучасна молодь…» Але, що б там не було, людям було шкода цього нещасного заблуканого підлітка.

- Ви вважаєте, що я зробив щось не так? – запитав чоловік у жінки, яка першою вказала зухвалій компанії на їх недопустиму поведінку.

– Як вам сказати… Звичайно, в цьому конкретному випадку необхідно було поставити їх на місце, і шкода, що все закінчилось саме таким чином. Але з іншого боку, вони є продуктом того суспільства, у яке ввели їх ми, і по великому рахунку ми з вами, тобто старше покоління, несемо відповідальність за їх такий світогляд і таку поведінку. Їхня недостойна (а з їх точки зору – цілком нормальна) поведінка є віддзеркаленням тих суспільних цінностей, на існування яких ми закриваємо очі і що ще гірше – даємо своє добро. Ми нарікаємо, критикуємо, клянемо наш ненависний уряд і в той же час не хочемо усвідомити, що він існує тільки завдяки нам: ми його обрали, ми віддаємо останні копійки на його безбідне і захланне існування. Тільки десять відсотків населення ведуть заможне життя, живучи понад законом і абсолютно безнаказано, відпочиваючи в місцях, які простим смертним навіть не снились, віддаючи своїх дітей на навчання в найпрестижніші учбові заклади світу, живучи в багатогектарних маєтках, про які не можуть мріяти навіть нафтові персидські шейхи, витрачаючи на все це мільярди, жодної копійки з яких вони не заробили чесною працею, а різними способами вкрали в нас з вами! У яких галузях української економіки можна сколотити за декілька років багатомільярдні доларові статки? Якими чеснотами? Чому ми мовчимо, коли у всяких Інтернет-кафе наших дітей, таких як ці підлітки, зомбують, доводячи до стану психічно хворих людей? Їх не багато, тих морально деградованих власників таких кафе, але чому вони наживаються на чужому горі? Своїх дітей вони туди не поведуть, а з інших витягнуть все, що можуть! Чому ми терпимо ці розбещуючі телеканали з аморальними фільмами і програмами, які демонструються в денний час? Заробляє на цьому невелика купка людей, а потерпає все суспільство і в першу чергу наші діти! Чому наші підлітки – футбольні фанати – мусять неодмінно заливати свої несформовані організми пивом для того, щоб дістати

задоволення від футбольного матчу, що їм нав'язливо і ненав'язливо рекомендується зі всіх державних і недержавних телеканалів, пивом, яке є тим самим вбивчим алкоголем, як і будь-який інший спиртний напій? У нас зараз є сотні тисяч пивних алкоголіків-підлітків. Як можуть такі люди, які наживаються на цьому, спокійно жити, їсти, спати, тоді як тисячі «ощасливлених» ними не доживають і до 30 років? Хіба не про них говорив Ісус Христос, що тому, хто згіршить найменшого з оцих малих, краще було б не родитися, краще було б повісити жорновий камінь на шию і кинутись в море? Скільки ті люди, які обкрадають свій народ, наміряли собі прожити? А потім? Чим виправдають свої дії? Безумці! І – о парадокс – ми також винні в їх гріхопадінні, бо дозволяємо їм чинити свої беззаконня, тоді як давно треба було зробити так, як зробив був Ісус Христос після свого тріумфального в'їзду в Єрусалим – сплести мотуззя і повиганяти торгашів і міняйлів з храму!

Жінка перервалась на хвильку і побачила, що люди, як і цей чоловік, жадібно прислухаються до її слів. Перевівши подих, вона продовжувала:

– Але повернімось до нас з вами. Я думаю, що вина наша, як і всіх пересічних людей, які входять у число цих 90 відсотків, полягає в тому, що ми дозволяємо робити з собою все, що заманеться цій нечестивій зграї. «Німії, підлії раби» – писав наш геній більше, ніж півтораста років тому, і писав він це про нас. Якщо дехто з нас і змирився вже із своїм становищем, то подумаймо про наших дітей, про їх приречене майбутнє, і якось змінюймо наше хворе суспільство.

– А яким чином ви хочете все змінити? Ті, що зараз при владі, ніколи не віддадуть її добровільно, бо такої «халяви» не мають жодні можновладці світу. Ви знаєте, що кількість міліції, яка в основному існує не для підтримання правопорядку, а для придушення народних виступів, набагато перевищує кількість Збройних Сил? Хто піде з вами на барикади?

– Барикади – це крайній засіб. Все залежить від нашої готовності об'єднатись в прагненні змінити все на краще. Ви християнин? – Несподівано запитала жінка.

– Я охрещений, але я не можу себе назвати практикуючим християнином.

– Тоді дозвольте мені висловити свої міркування з цього приводу. Ми, українці, – працьовита і релігійна нація, але, можливо, в силу певних особливостей нашого історичного розвитку, ми є нація не згуртована і деякі специфічні риси нашого національного менталітету не дають нам можливості реалізувати себе як одну з провідних країн

світової спільноти. Зокрема, ми рідко помагаємо один одному, але любимо обмовляти і очорнювати всіх і все, і чекаємо, щоб наші проблеми за нас вирішив хтось інший, самі ж, коли просто життєво необхідно об'єднатись для вирішення доленосних питань, займаємо позицію «моя хата скраю» і «нехай хтось інший це зробить, а я подивлюся». Багато в нас і внутрішнього злорадства до невдач інших людей і наша внутрішня сутність далеко не завжди відповідає тому, ким ми хочемо себе показати. Але про це можна багато говорити. Я ж хочу закликати вас почати згуртовуватись на єдино правильній, на мій погляд, основі, а саме на основі спільної молитви всіх небайдужих християн за Україну, за її долю і долю наших дітей. У нас є чудова молитва – молитва на Вервиці до Пресвятої Діви Марії, під опіку Якої ще князь Ярослав Мудрий (і я вважаю, що, не в останню чергу, його через це і назвали мудрим) віддав нашу Україну. Сила цієї молитви величезна, і її спільне відмовляння може вирішити, здавалося б, найскладніші питання. І цьому є декілька вражаючих прикладів.

– А саме?

– Найвизначнішим, як на мене, прикладом є повоєнна Австрія, де стояли радянські війська. Так от керівництво цієї країни, разом з церковними ієрархами, вивело свій народ на таку молитву і безперестанку молилися на Вервиці за виведення цих військ з території їх країни, і Мати Божа вислухала їх (бо інакше і бути не могло!) і не забарилася виконати їхні прохання. Можна ще згадати і Філіппіни, де сталася аналогічна ситуація. Я, особисто, анітрохи не сумніваюся, що якщо ми всі разом в один і той же час спільно і ревно будемо відмовляти Вервицю в намірі за Україну і її щасливе майбутнє, то ця наша молитва не може бути не вислухана! Така молитва буде дієвішою і вартіснішою тисяч барикад!

Чоловік і інші пасажири не могли не відмітити те глибоке внутрішнє переконання і запал, з яким жінка промовила свої слова. На фоні загальної зневіри і розчарування її натхнення було гідне подиву і наслідування. Жінка продовжувала:

– Тож я закликаю Вас особисто і всіх, хто нас слухає, вже від сьогодні започаткувати таку молитву. Нехай кожен у своєму домі о 9-й годині вечора (бо в цей час більшість людей вже є вдома) поставить запалену свічку на підвіконня і помолиться сам чи з своєю родиною Вервичку чи якусь іншу молитву в цьому намірі і заохотить інших це робити, а в останню неділю кожного місяця будемо збиратися біля пам'ятника нашому Кобзареві і спільно молитися.

– І ви впевнені, що люди Вас підтримають?

– А я запитаю Вас як одного з цих людей: Ви візьмете участь у такій молитві?

– Я думаю, що тепер, після Ваших слів, мало хто б відмовився від цього, навіть такий непрактикуючий християнин як я, – посміхнувшись, додав він. – Ви мене переконали.

– А ви станьте практикуючим християнином! – Також засміявшись, відповіла жінка.

– І ми також будемо молитися і інших підключимо, – і собі озвались інші пасажири.

– Цього вечора у декількох вікнах будинків найбільшого спального району міста можна було побачити запалені свічки, які спалахнули о 9-й годині і горіли протягом 15-20 хвилин. І з кожним вечором їх ставало все більше і більше, і не тільки в цьому місті…

– А Ви, шановний читачу, чи готові Ви приєднатися до наших героїв? Довірмося нашій Небесній Матінці через Її найулюбленішу молитву і напевне отримаємо те, що просимо!

Що не говоріть, колись було краще

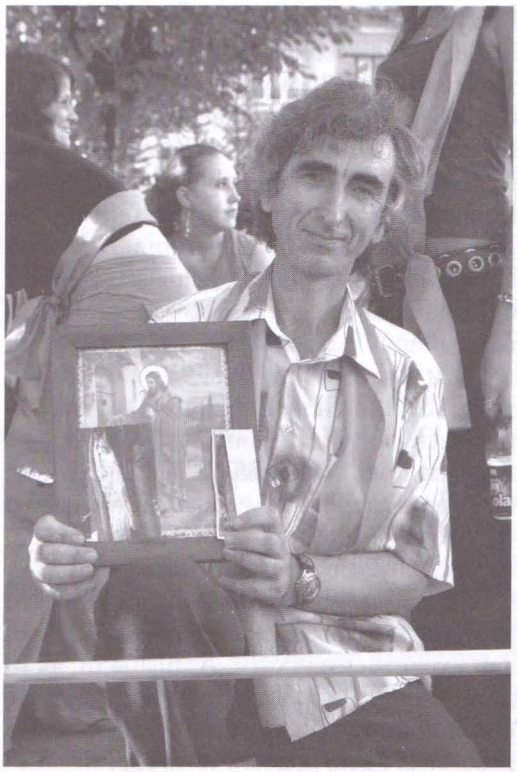

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Часто можна почути від людей, що в суперечках народжується правда, хоч з цим не завжди можна погодитись. Бо інколи виникає третя думка, яка може бути далекою від самої правди. Правда може бути тільки у Бога. *«Я є Дорога, Правда і Життя» (Ів. 14, 6)*. Тільки ми повинні мати бажання пізнати правду Божу і жити нею.

Недалеко від одного міста в селі проживали два сусіди: Степан, старший віком і поважний у розмові, і молодий Роман, дотепний, що вмів всяку розмову перетворити в жарт. Часто, бувало, сходяться старші і молодші, і тут Роман завжди обстоював сучасний стан речей і їх схвалював, а Степан завжди схвалював старі порядки і старався при всіх доказати, що колись було краще у всіх вимірах життя, навіть якщо це не було згідне з правдою.

Саме в понеділок, коли починався новий трудовий тиждень, серед робітників точилися розмови, як хто провів свої вихідні дні.

– Степане, коли ви бачили таке весілля, як це було в наших сусідів, – говорив Роман зворушливо, коли вони вранці зустрілись, йдучи до праці. Музики грали на ціле село, танцювали і веселилися, гості співали всякі пісні, а на столах чого тільки не було, хоч трохи посварилися родичі, але не побилися, тож все було на славу.

Тут же Степан, довго не думаючи, відповів:

– Романе, ти не пам'ятаєш, як весілля відбувалося колись, а я пам'ятаю. У нас весілля починалося ще перед обідом. Всі йшли до церкви, де наш священик виходив і зустрічав молодих, бо вдома їх благословили батьки, а в церкві правив отець Службу

Божу і тоді давав молодим шлюб. Не дай, Боже, якби був хтось хоч трохи п'яний, то зараз звернули б йому увагу і відпровадили б додому, бо всі найперше йшли до храму Божого помолитися за щасливу долю молодих. І тільки коли прийшли з церкви, молодих знову зустрічали їхні батьки вже одружених. Одна пляшка горілки була на столі, і ніхто на весіллі не напивався, але все були веселі і радісні. А музика, нехай сьогоднішня сховається, не так як сьогодні, тільки чуєш: бум, бум... бах, бах..., здається, що ти не на весіллі, а у якійсь кузні, де весь світ валиться. А коли вже йдеш додому, то ці ковалі – я по іншому не називаю теперішніх музикантів – в голові ще б'ють немов молотами по ковадлу, що важко заснути, вуха заглушують.

А колись, як скрипаль ніжно заграє, то здається, що співає чарівна скрипка до тебе, так і хочеться слухати. А цимбали, як ці дзвіночки, виграють весною, а тут ще сопілочка, так би слухав і слухав. Після всього, як йдеш додому, то та скрипка ще і ще грає у твоїй уяві, і спокійно легким сном засинаєш у цій чарівній музиці.

На столах колись, можливо, і не було стільки всього, бо і не треба, – скільки може людина з'їсти? Але все було своє домашнє. Все варили і пекли в печах: свіжі голубці зі сметаною, вареники з сиром, з гречкою, з вишнями, так що всі були ситі і задоволені. А як встануть з-за столів і заспівають ще давні пісні, то тепер цього не почуєш, бо люди тепер не вміють співати і танцюють непристойно, а може не вміють, чи що?

Правда, були й бідні весілля, але люди позносять всього, і бідним не дадуть пропасти, бо всі розуміли, що треба допомогти і разом з бідними веселилися. Тепер такого немає. О ні, тепер люди стали недобрими, завидують одне одному і тільки радіють, як щось у сусіда не ладиться. Тоді, я пам'ятаю, такого не було. Та тепер навіть не вміють так жартувати, як колись, переважно говорять за машини, за заробітки, або чиєсь лихо. А деколи сидиш зі своїм товаришем і не знаєш, що йому сказати, бо тепер всі мудрі, тож не можна когось образити. Тоді, як розходилися додому, то п'яних майже не було, були побажання молодим, кожному давали кусок короваю і з легкою душею йшли додому. А тепер не досить цього, що ця музика в голові товче, а ще дадуть якоїсь кави, то не годен довго заснути, а ще до цього у вухах гуде. Ось таке теперішнє весілля, тільки одні гроші і видатки.

Степан був задоволений, що переконав Романа, але тут же нове запитання до нього:

– Можливо це правда, бо весілля на весілля не похоже. Не дивуйтеся цьому, а ось тепер маєте добру хату, спите на м'якому ліжку, і люди так важко не працюють, основне, щоб Бог дав здоров'я. Коли таке було?

– Романе, а ти не думав над тим, звідки це здоров'я візьметься, коли люди живуть, як заманеться. Колись, як я ще був молодий, то я у хаті навіть не хотів спати. Повечерявши я йшов у садок, щоб помолитися Богові. Місяць, зірки на темнім божественнім небі творили щось надзвичайно торжественне, а свіже повітря і запах квіток надихали насна-гою до молитви. Стомлений цілоденною працею і заспокоєний щирою молитвою до Господа Бога, я йшов спати до стодоли.

Свіже сіно, запах трав наповнювали усе моє нутро і я засинав не пробуджуючись на цілу ніч. А вранці соловейко своїм щебетанням будив вже мене, немовби співом казав мені: «Вставай, Бог благословляє цей день для тебе!» Де ще можна таке побачити чи відчути? Бо тільки на природі створеній Богом, ти можеш відчути справжній рай. Піднявшись від сну, я почувався повний сили. Вся втома вчорашня відходила, тоді йшов до криниці, щоб помитись свіжою холодною водою. А у садочку була травичка з холодною росою, то і ноги освіжив

у росі, походивши по траві, і йшов до хати, щоб помолитись, подякувати за таку щасливу ніч Богові. Мати виганяла зі стайні худобину на пасовисько, а мені все ще хотілося молитися. У хаті в нас не було дерев'яної підлоги, а долівка обмазана глиною. Старі люди говорили, що це краще для здоров'я, бо завжди була можливість дотикатись до землі своїми ногами. Земля витягує всі болячки. Навіть літом лягали на добре обігріту землю, щоб позбутись всякої хвороби. Тому люди давно не хворіли, як тепер, на всякі радикуліти, остеохондрози, суглоби, остопорози. Заболить часом, наприклад, спина то для цього була тепла піч. Вистачило полежати деякий час на печі, а ще на гречці, яка сушилася і відходили всякі болі, і не треба було йти до лікаря. Хто знав колись, що таке грижа у хребті і йти на операцію – вдома було своє лікарство і лікарі.

Будучи малим хлопцем, я необережно зіскочив з вишні і поламав ногу. Батько подивися, що зі мною біда, завіз мене аж на друге село до знахаря, старого діда, котрий лікував своїм особливим методом такі переломи. Тут же у хаті положив мене на лаву, а перед тим клякнув перед образами і щиро може десь п'ять хвилин молився, навіть не ворухнувся. А я дивлюся на нього і думаю, що то якийсь пророк чи святий з бородою, бо дуже був поважний. Після молитви своїми старенькими руками мою ногу обмацав і каже:

– У нього двійний перелом, але нічого страшного такого немає, тільки що хлопчик мусить трохи потерпіти, бо це дуже болюче місце. А тепер трохи почекайте, бо я мушу все приготовити.

Пішов наш лікар дід Антон на двір і приніс дощечки з липи і почав їх вирізати ножем, пристосовуючи до ноги. Він ще до того був добрий різьбар, бо вирізав три чи чотири дощечки і припасував їх щільно до моєї ноги. А потім ще нарізав лика з кори липи, щоб обмотати ногу, тоді попросив свого сусіда, щоб вони з батьком мене тримали, бо дійсно, коли тягнули ногу, то було дуже боляче.

А дід Антон все промовляє лагідним голосом: «Отак, тут трішки поверніть вліво, і ще, ще... ось, ось так тримайте і не рухайтеся. А ти, синочку, терпи, бо наш Господь Ісус Христос ще не так терпів, як його ніженьки прибивали до хреста, то спокійно дивися на хрест, що на стіні». І все це робив спокійно, ощупуючи своїми руками мій перелом ноги, тоді впевнено приклав одну дощечку, потім другу, третю, обмотавши їх ликом, і каже:

– Будьте спокійні і подякуйте Богові, що чогось гіршого не сталося, а кості зростуться і це все забудеться. А ти хлопчику щодня молися Богові, і дякуй Йому Святому, що дав тобі вже такий хрестик терпінь і страждань та й церкви, щоб ніколи не забував, бо церква наша мати, без якої ми були б бідними сиротами.

Тут батько витягнув якісь гроші, а він тут же рукою відхилив:

– Ніяких грошей. Бог дав мені дар лікувати, то я не можу цим зловживати. *«Даром ви взяли – даром давайте» (Мт. 10, 8)* – каже Господь. А якщо хочете мені віддячитися, то в мене є бочка з прогнилим дном. Відремонтуєте її, бо дно прогнило і треба замінити його, знаю, що ви добрий майстер по цьому. А через тиждень приїдете знову зі своїм хлопчиком, а він нехай набирається терпіння, бо мусить трохи полежати. Кожен вечір нехай ногу – ступню пропарює у теплій сироватці.

А коли ми приїхали через тиждень до діда Антона, то він гарно дякував батькові за відремонтовану бочку, а мене положив знову на лаву, зняв шнурки і своїми руками обстежив мій перелом і задоволено сказав після цього, як наново поклав дерев'яні шини на ногу, перев'язавши ликом:

– Дякуймо Богові, що добре зростають-

ся кості, але ще не можна вставати на ногу. Навчися ходити на милицях і прийдеться деякий час так ходити.

Ось так давно лікували, бо тоді були люди порядні і до цього розумні. Тепер тільки всі говорять і обіцяють можливе і неможливе, та й доказують нам про успіхи сучасної медицини. Колись і аптек стільки не було, як сьогодні, але зате ліки були свої домашні. Мій покійний дід завжди говорив, що кращих ліків немає, як добрі свіжі чисті продукти. І це правда. А ще до цього Господь дав нам всякі рослини, трави, квіти. Від простуди – малина, від тиску – калина, горло – подорожник і чебрець, у грудях болить – липовий цвіт. Я вже не кажу про мед, що є найкращим ліком: весняний і з акації, липовий чи з гречки, і кожний має свої лікувальні властивості. Треба тільки знати, як травами лікуватися, як плоди дерев приймати, а навіть мед. А колись люди про це все знали, бо Господь Бог не обділив людей ні розумом, ні багатством рослинного світу. Щоб ви не говорили, а колись було краще на світі. Цього мені ніхто не заперечить.

Одного вечора Роман зайшов до Степана, коли він дивився телевізор. У цей час показували новини. Біля нього сів Роман і також дивився, що робиться по різних країнах світу. Після цього, як закінчилися новини, Роман почав хвалити передачу:

– Коли, Степане, було таке, щоб ви за півгодини могли стільки взнати, що робиться на білому світі і це все бачити?

Степанові відразу прийшла думка на це запитання, і він почав свою теорію:

– Романе, а чи з цього є яка користь нам, що ми знаємо про повінь в Китаю, чи як б'ються в Ізраїлі, або хтось там розводиться. Колись ми цього не знали і нам легше було. Пам'ятаю, взимку, як сходилися жінки, дівчата, щоб прясти нитки, бо все було своє домашнє: одежа, білизна, покривала, взуття, і дбали про це все, щоб було у хаті, а тут ще худобина, поле – часу не було б дивився на це все. І Бог так дав, що не було ні цього телевізора, ні газет. А жінки, як зійдуться на прядки, сидять і розказують все, що знають: співають, колядують, навіть у піст співають страсні пісні на славу Божу. А були ще такі в нас у селі байкарі. Ще називали їх оповідачами, то всі слухали, бо завжди говорили щось мудре і повчальне. Якщо хтось говорив якісь дурниці, то його тут же обсміяли і не хотіли слухати.

Я ще був малим приходила одна така жінка аж з другого села, то я досі пам'ятаю як вона розказувала про патріарха Якова і його синів. Коли вона розказувала про Йосифа, як його брати продавали купцям з Єгипту, і як він потім став другою особою після фараона, а в Ізраїлі почався голод, то я цю розповідь до сьогодні згадую, бо вона так розказувала, якби це все бачила. Коли брати прийшли просити хліба на прожиття у Йосифа, а він їх впізнав, то сама сльози обтирала, переживаючи цю подію. А я, будучи ще хлопчиком, її запитую, звідки вона це все знає.

– Священик наш старенький розказував у школі, коли приходив на катехизацію. Бо в селі був порядок, і кожний парох мав обов'язок навчати Божих правд не тільки дорослих у церкві, але й дітей у школі, – відповідала бабуся, запевняючи, що все це чиста правда.

А хоч би взяти до уваги нашого байкаря діда Ониська. Та це був такий собі оповідач, що тепер ніде не знайдете. Як розказував якусь казку чи байку, то всі діти і старші були біля нього. Було, виженемо худобу на пасовисько, то ми діти бігли всі до діда, щоб почути щось добре від нього. І в тому селі, де був побожний парох, де були такі мудрі оповідачі, там були порядні люди, котрі помагали одні одним, бо були добрими християнами. А тепер телевізор що навчає:

там вбили, там вкрали, там спалили, я вже не кажу про всі насильства. Хіба це виховує наших дітей, нашу молодь? Тепер люди стали черствими один до одного. Можливо і дещо є краще та й люди не такі, як колись були. Наприклад, як наш дідусь почув біду чи горе в когось, іде туди щоб розвеселити засмучених, дати якусь розраду, бо завжди говорив, що сумного потрібно потішити. А наш отець духовний – дай йому, Боже, Небесне Царство – так і говорив:

– Я в церкві проповідую, а Онисько серед людей сіє Слово Боже.

– На жаль, нема таких тепер людей. Як прийшли совіти, перевернули все догори ногами: Бога нема, церкви не треба, священика арештувати, господарок не треба, коней не тримайте, лиш одну корову можете тримати. А щоб вам не було скучно, слухайте радіо з Москви, а потім дивіться телевізор. Ось тобі і вся правда. Тому люди не мають Божого виховання, коли зло панує над добром. А тепер ще й комп'ютер додався, а в ньому інтернет, де можна побачити Содом і Гомору, без сорому пропагуються гріхи, за які Господь Бог зіслав кару на ці міста. А якщо скажемо по-християнськи, люди самі себе гріхом покарали. Колись цього не було. І ніхто не думав, що на таку безсоромність будуть дивитися люди. Що тут доброго?

– То таке, Степане, хто хоче, дивиться, а хто ні, бо не у всіх є комп'ютер. Люди хоч і бідно живуть, але гарну церкву побудували, а всередині яка красота, хор співає, у кожну неділю правиться Служба Божа, – дорікаючи Степанові, Роман очікував, що він відповість.

– Все це так, – відповідав Степан, – можна тільки подякувати Богові. Але і тут є багато чогось незрозумілого. Чому люди поділились на конфесії? Колись була одна церква, і ніхто не шукав якоїсь віри. Тепер кожний щось шукає, сам не знає, чого.

Колись до церкви йшли всі з хати, хіба би хтось захворів, чи якась інша причина. Коли був у селі празник, храмове свято, то приходили люди з сусідніх сіл. Служба Божа тоді правилася надворі, бо церковця всіх не могла помістити. Дяки співали тропарі і все, що до них стосувалось, а хор відспівував все, що належить співати людям. На наше храмове свято, – а це було на Успіння Матері Божої, – завжди була гарна погода. Після Служби Божої наші люди запрошували гостей з других сіл до своїх домівок. Такий був наш давній звичай.

Щоб хтось розводився у селі, такого не було. Одна сім'я була, що жили, як тоді називали, на віру, тобто без шлюбу, то всі її оминали. Тепер щось найменше посварилися, і тут же йде до розводу. А ці заробітки? Їде мати, залишає дітей. Батько пиячить, що з цих дітей буде? Тепер пишаються, що декілька разів женяться. Хіба це добре?

– Бог не хоче, щоб люди грішили, але з часом міняються люди, і ми нічого не вдіємо, – пояснював Роман, – тільки ми не вміємо деколи цінити того, що нам Господь Бог дає і забуваємо часто про Нього і не дякуємо за ці великі дари. Одні хвалять минуле, інші задоволені сучасним станом. Але якби не було давнього добра, ми не мали б доброту на сьогодення.

– Якби не було пророків і їх пророчих книг, набагато труднішою була б місія для Ісуса Христа у відкупленні людського роду, бо Він завжди говорив юдеям, що то про Нього писали пророки. Не було б отців-учителів Церкви, то наука богослов'я не посідала б такого місця, як вона займає сьогодні. Не було б у наших батьків довір'я до Бога, ми б сьогодні не мали такої віри, яку отримали від Бога через батьків. Тому все, що було добре колись, ми сьогодні не повинні забувати, а навпаки збагачуватись плодами добрих діл наших предків і помножувати їх для блага майбутніх поколінь, – говорив Степан до свого приятеля.

Неділя Всіх Святих українського народу

о. В. МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Святі відомі і незнані –
Опора нашого народу,
Хоч сатаною були гнані,
Та зберегли душевну вроду.

Тепер ви у небесних шатах,
І нагорода ця багата,
О Володимире і Ольго,
Борисе, Глібе, Йосафате!

Не похитнулись у дорозі,
Тому щасливі нині в Бозі
І Ефрозина, й Параскева,
Антоній, з ним і Теодозій.

Для нас ви рідні й небуденні,
Хто з вами – ті уже спасенні,
О Миколаю страстотерпче,
І ви, усі нові Блаженні!

Серце Боже в поміч маєм,

о. В. МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Серце Боже в поміч маєм,
З Ним легкий щоденний хрест.
Вдячність Богові складаєм,
Руки взносим до небес.

Вислухай нас, Сину Божий,
І до Серця притули.
Знаємо: Любов все може,
Хоч на смерть Її вели.

Серце Спаса прославляти
І любити у житті
Будемо, як Божа Мати,
Як любили всі Святі.

ІСУСОВЕ СЕРЦЕ

Анна СПРАВА, м. Львів

Ісусове Серце – ясне, сонцелике,
Мені посилає небесний привіт;
Ісусове Серце – безмежне, велике –
Дивись! Пригортає увесь грішний світ!

Ісусове Серце – священне, цілюще –
Добро розсипа, милосердя навкруг!
Крокую за Ним, бо Воно всюдисуще.
Чи справді наблизить раю виднокруг?

Ісусове Серце зі мною говорить:
– Зійди, люба доню, з дороги гріхів!
У душі моїй грішній дива святі творить,
Веде до пречистих, сяйливих шляхів.

– Здобудеш, дитино, ти вічнеє щастя, –
В Ісусовім Серці горять промінці, –
Грішити покинь – приступай до Причастя!
І будеш зі мною по правій руці!

Ісусове Серце мене обнімає
І мовить натхненно, велично слова:
– Без Бога, дитино, нічого немає...
Хай гріє тебе в Нього віра жива!

Ісусове Серце, іду за Тобою.
Дай руку, благаю, бо тону в багні!
Святі ангелята літають юрбою,
Навкруг розсипають блаженства вогні.

Ісусове Серце, благаю, будь поруч,
Ніколи, ніколи від мене не йди!
Геть, біси нечисті, я стану праворуч!
Ісусе, мене за собою веди!

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Шановна редакціє «Місіонаря», пишу до вас з далекої Іспанії, з м. Барселони, де я зараз перебуваю. Хочу висловити щиру подяку всім, хто причетний до видавництва цього часопису. Саме через нього я щоразу дізнаюся про життя нашої Церкви в Україні, про монаше й світське життя наших співвітчизників. Бо як хочеться, перебуваючи далеко від рідної домівки, почути чи прочитати про щось своє, рідне. Мені родина передає ваш журнал сюди в Барселону, і це я завдячую насамперед моєму племіннику о. Віталію, який є головним редактором часопису. Я хочу щиро подякувати всім вам за вашу плідну працю, за служіння Богові, за те, що багато людей, читаючи ваші статті, навертаються до Бога, до Його правди, стають кращими.

Ми, українські емігранти в Іспанії, маємо також свою церкву, і завжди чекаємо неділі чи свята, щоб прийти до храму та разом з цілою українською родиною вознести свої молитви до Всевишнього. На далекій чужій землі ми просимо в Бога щасливого повернення на Батьківщину, за здоров'я і добру долю для наших дітей, онуків, родини, а також для всієї України та нашої української Церкви. Вітаю вас усіх, і зичу здоров'я, творчого натхнення, успіхів у вашій праці.

З повагою,
Ганна Курпіта-Попадюк,
м. Барселона (Іспанія)

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею за вислухані молитви, за одержану ласку, про яку я так щиро благала і чекала, і надалі чекаю ласки від всіх святих і складаю велику подяку за допомогу в житті.

п. Галина,
м. Старий Самбір, Львівська обл.

Шановна редакціє «Місіонар»! Хочу подякувати через журнал Господу Богу Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. Йосифові, апостолу Юді-Тадею, св. Філомені, св. Антонію Падевському за отриману ласку оздоровлення.

Нехай Бог простить мені, що із-запізненням виконую свою обіцянку.

З повагою,
Маморська Ганна, с. Вороняки,
Золочівський р-н, Львівська обл.

Шановна редакціє! Хочу скласти щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св. Йосифу, Юді Тадею, св. Антонію, св. Бенедикту, св. Шарбелю, Андрею Шептицькому, св. Філомені, св. Отцю Піо, св. Самсону, св. Христофорові, Ангелу Хоронителю і всім святим, і душам у чистилищі за щасливу операцію, за одержані ласки і вислухані молитви.

Дарія, м. Львів

Шановна редакціє журналу «Місіонар»! На сторінках вашого журналу хочу висловити щиру подяку за вислухані молитви. Досить тривалий час після закінчення університету я не могла знайти роботи через це я дуже переживала, але не втрачала віри на краще і багато молилася до Господа Бога, відмовляла дев'ятниці до Страждальної Божої Матері, Юди-Тадея, св. Марти, св. Антонія, св. Йосифа та св. Спиридона, який допомагає у пошуках роботи. А також молилася до Гошівської Божої Матері, святих Лаврентії та Олімпії, св. Пантелеймона, св. Варвари. Одного разу, прочитавши у вашому журналі подяку о. Антонію Масюку, ЧСВВ, почала і до нього молитися. І через деякий час мої молитви були вислухані і почуті, мені знайшли роботу, хоч і не за спеціальністю, але я і за те дуже вдячна Господеві і святим, до яких я молилася. Хочу висловити особливу подяку св. Юді-Тадею, який завжди вислуховує мої молитви і допомагає мені у житті.

Хочу звернутися до всіх людей, щоб вони не втрачали надії і віри на краще і щиро молилися та дякували Богові за все!

Ірина, с. Рудники,
Миколаївський р-н, Львівська обл.

Шановна редакціє, хочу подякувати через «Місіонар» Господу Богу Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. Йосифові, блаж. Миколаю Чарнецькому, св. Миколаю Чудотворцю і всім святим, до кого я молилася і отримала ласки від них для своїх дітей і внуків.

Катерина,
с. Муроване, Львівська обл.

Через часопис «Місіонар» складаю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею, св. Миколаю Чудотворцю, св. Миколаю Чарнецькому, св. Марті, св. Ангелу Хоронителю за всі отримані ласки.

Ірина,
м. Золочів, Львівська обл.

Шановна редакціє «Місіонаря»!

Через вас хочу подякувати Господу Богу і Пресвятій Богородиці, ап. Юді-Тадею і всім святим за знайдення ключів і повернення документів. Хочу перепросити святого Юду-Тадея за те, що так довго не писала.

Олександра,
м. Золочів, Львівська обл.

Шановна редакціє, хочу через часопис «Місіонар» скласти подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії за вислухані молитви. Я довгий час просила Господа Бога, Пречисту Діву Марію за щасливий вступ сина до ВУЗу. Дякувати Господеві Богу і Пречистій Діві Марії, мій син поступив саме в той ВУЗ, у який хотів, і зараз із радістю в ньому навчається.

Наталія,
м. Червоноград, Львівська обл.

КРОСВОРД

Підготувала
Леся ШТИКАЛО

(Три крапки замініть словом з пісенника «Калинова пісня» о. Віталія Попадюка, ЧСВВ)

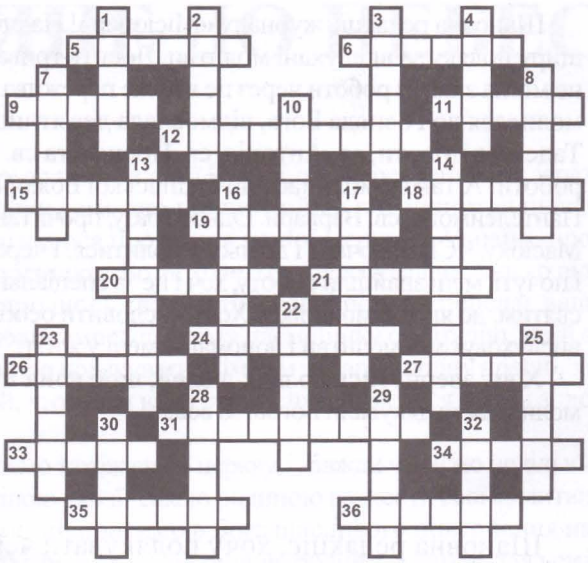

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5. Місто на Львівщині, де є друкарня отців. 6. Не пора, не пора, не пора в рідну хату вносити … . 9. А завзяття, … щира свого ще докаже. 11. Гей, ви, козаченьки, – … в чистім полі. 12. Всюди буйно квітне …, мов до шлюбу вбралася калина. 15. Строфа вірша, пісні. 18. Пане …, що то стало, раз, два, три. 19. Вдалині за селом … співає. 20. Ти казала, у … підем разом на концерт. 21. Скільки себе пам'ятаю, білим обрусом цвіла. В нашій світлиці, я знаю, завше … була. 24. Там десь далеко на Волині створилась армія УПА, щоби воскресла … і завітала свобода. 26. Автор слів пісні «Ой ти, дівчино, з горіха зерня». 27. Виконавиця пісні «Зелене жито, зелене». 31. Ясени, ясени… Ви приходите в сни, як … моє босоноге. 33. Смерекова хата, батьківський … . 34. У горах синіх палає … і чути трембітання. 35. Тільки пісня нам поверне знов нашу … і любов. 36. І чом твій усміх – для мене …, серце бентежить, як буря люта?

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Вже мені дарує … новий день. 2. Річниця чийогось життя, діяльності, існування. 3. Родина, … – це вся Україна. 4. Дивлюсь я на небо та й думку гадаю: чому я не …, чому не літаю? 7. Ми вище прапор піднімемо, … повернем до чола. 8. Автор слів пісні «Ішов відважний гайовий». 10. І у кожного зброя була за плечами, і у кожного … і біль на чолі. 13. Журюся й я над річкою, біжить вона, шумить, а в мене бідне … і мліє, і болить. 14. Кажуть люди, я сама, наче квіточка…, що душа моя співає, мов … . 16. … встає, і шумить трава, бачу стежку, де проходиш ти, рідна ти. 17. Росте … в мами на городі, стара-стара, а кожен рік цвіте. 22. Одна … за вікном, одна родина за столом. 23. Най пропаде незгоди проклята мара! Під України єднаймось …! 25. Не реве старий …, не шепоче стиха. 28. Одна, одна, як …, на чужині гине! 29. Ще … наша не згоріла, ще наша молодість при нас. 30. Пісню ту візьму собі на спомин, … буде поміж нас. 32. І рушник вишиваний на … дала.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за червень 2013 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5.Батьківщина. 8.Любов. 9.Земля. 10.Народ. 13.Жниво. 14. Страх. 17.Подив. 18.Ідеал. 20.Петро. 24.Автор. 25.Ласка. 26.Золотоустий.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Тавор. 2.Ікона. 3.Свято. 4.Ангел. 6.Людина. 7.Владар. 11.Молитва. 12.Історія. 15.Жовква. 16.Заклик. 19.Голод. 21.Еліта. 22.Розум. 23.Давид.

Нові видання видавництва «МІСІОНЕР»

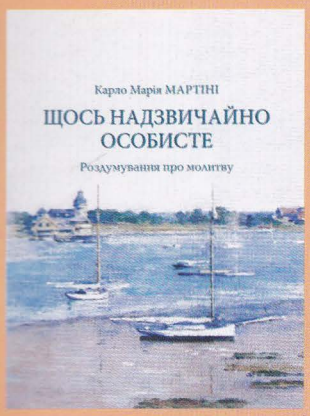

ISBN 978-966-658-288-4, 224 с., 130 x 210 мм., тверда опр., суперобкл.

Карло Марія МАРТІНІ
ЩОСЬ НАДЗВИЧАЙНО ОСОБИСТЕ
Роздумування про молитву

Книжка видатного католицького богослова, біблеїста світової слави та багатолітнього архієпископа Мілана, кардинала Карло Марія Мартіні впроваджує читача в дійсність дуже особисту, делікатну, що стосується діалогу Бога і людини. Ця насправді проста дійсніть, що зроджується з глибини серця, наштовхується на труднощі, які людині, часом, самій важко здолати.

Роздумування про молитву як дар Святого Духа, про молитву і віру, молитву заступництва та шлях *lectio divina* дають можливість сучасній людині ще краще розуміти та переживати особисту зустріч з Богом.

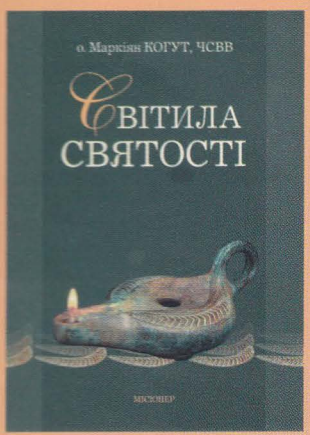

ISBN 978-966-658-291-4, 232 с., 170 x 240 мм., м'яка обкл..

о. Маркіян КОГУТ, ЧСВВ
СВІТИЛА СВЯТОСТІ

У книгу о.Маркіяна Когута, ЧСВВ, увійшли життєписи святих і праведних. Роздуми про світила святості збагачені молитвами до них – наших заступників і Божих угодників.

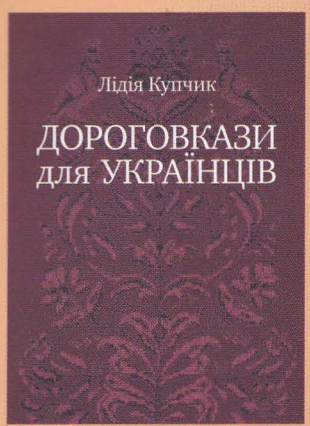

ISBN 978-966-658-284-6, 244 с., 150 x 205 мм., м'яка обкл..

Лідія КУПЧИК
ДОРОГОВКАЗИ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Лідія Купчик є автором численних статей, книг і радіопередач про видатні події і визначних українців. Вона має подвійну вищу освіту (технічну й філологічну). З початком українського відродження брала активну участь у відновленні Союзу Українок і праці в ньому та у створенні Ліги Українських Жінок, Львівську міську організацію якої очолює понині.

У збірку "Дороговкази для українців" ввійшли нариси про видатних українців, про яких авторка розповідала в однойменному циклі по радіо "Воскресіння". Герої цієї книги, будучи представниками різних кіл суспільства й різних епох, своїми сентенціями і всім своїм життям вказують правильний і праведний шлях для творення справедливої, вільної і духовно багатої держави.

Саме крізь призму значимості й актуальності звертається авторка як до загальновідомих, так і до незаслужено призабутих і навіть зовсім невідомих постатей, котрі є благодатними дороговказами для сучасників.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:

вул. Б. Хмельницького, 40 м. Львів 79019 *http: www.missioner.com.ua*

тел.: 0952602157, (032) 272-90-80 *redakzia@missioner.com.ua*

Вікно – очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

Установлення вітражів будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках. Виконуємо всі види робіт: проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції ПВХ, алюмінію.

Звертайтесь за тел.:
067-307-13-39, 093-006-1-007